

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

J. DE WEERDT. — Inbreng van een Handelszaak. Belasting van haar Bruto of Netto waarde.

RECHTSPRAAK.

Hof van beroep Brussel. — 9e Kamer. — 13 November 1933. — *Tolkring. — Veestapel. — Bewijs van wettig bestaan. — Vervoer in grensstreek. — Noodzakelijkheid van geleibrief.*
Boetstraffelijke Rechtbank Dendermonde. — 12 Juli 1933. — *I. Strafvordering. — Verjaring. — Overtreding van algemeene vorderingen. — Art. 1 der wet van 6 Maart 1818. — II. Burgerlijke partij. — Overlijden betichte. — Voortzetting der burgerlijke vordering. — Voorwaarden. — III. Aansprakelijkheid. — Schade aan waterwegen. — Voorwaarden. — Bewijs van fout niet vereischt.*

Rechtbank eersten aanleg Antwerpen. — 29 Juni 1933. — *Onteigening wegens openbaar nut. — Schatting. — Interesten van verrijf.*
Handelsrechtbank Antwerpen. — 2e Kamer. — 9 October 1933. — *Dienstkongrat. — Foreman. — Bediende.*
Handelsrechtbank Antwerpen. — 3e Kamer. — 25 Januari 1933. — *Verkoop. — Verborgene gebreken. — Bestaan voor den verkoop. — Bewijs.*
Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 8e Kamer. — 22 November 1933.
Vrederecht Antwerpen. — 1e kanton. — 18 October 1933. — *Handelshuurovereenkomsten. — Wet van 5 Augustus 1933. — Huurder die geen boekhouding heeft. — Niet ontvankelijk.*

WETGEVING.
BALIELEVEN.

Inbreng van een Handelszaak. Belasting van haar Bruto of Netto waarde ?

Het registratierecht verschuldigd bij oprichting van een naamloze vennootschap beloopt thans op 1,50 % (art. 4 der wet van 30 Augustus 1913 ; K. B. 13 Januari 1933).

Dit recht wordt berekend op de waarde van den inbreng. De inbreng kan bestaan uit allerlei goederen : onroerende en roerende, uitvindingsbrevetten, fabriekmerken, schuldvorderingen, speciën. Wordt de vennootschap opgericht met een kapitaal van 3.000.000 fr. dan zullen de ingebrachte goederen, volgens de partijen een waarde vertegenwoordigen van 3.000.000 fr. Op die basis zou het recht dus beloopt op 1,50 fr. x 30.000 = 45.000 fr.

De berekening is echter niet zoo eenvoudig. De basis van het registratierecht is niet gelegen in de netto waarde van den inbreng, maar in het bruto bedrag. (art. 4 der wet van 30 Oogst 1913). Een ingenieur X... brengt een brevet in, op voorwaarde dat 800.000 fr. door de vennootschap worden betaald aan Y... ; de ingenieur ontvangt 200.000 fr. in titels. De conventionele waarde van dit brevet is 200.000 fr. plus 800.000 fr. Het registratierecht wordt getroffen op 1.000.000 fr. Een onroerend goed wordt ingebracht belast met een hypothecaire schuldvordering van 800.000 fr. In ruil van den inbreng ontvangt de inbrenger voor 200.000 fr. aandelen. Het registratierecht wordt getroffen op 1.000.000 fr.

Veronderstellen we nu dat een handelszaak wordt ingebracht. Een drukkerij, tot heden in onverdeeldheid toevoorende aan verschillende leden van eenzelfde familie, wordt omgevormd tot een naamloze vennootschap. Materiaal, clientele, firmabenoaming, loopende verbintenissen, worden bij de naamloze vennootschap ingebracht. Volgens den hierboven aangehaalden regel, zal het registratierecht in deze gevallen berekend worden op de waarde der aandelen toegekend in ruil van den inbreng, vernoogd met het passief dat ten laste van de naamloze vennootschap wordt gelegd. Het is duidelijk welke ontzaglijke gevolgen dit beginsel heeft bij berekening van het recht op den inbreng van een handelszaak. Het passief toch van een handelszaak loopt dikwijls zeer hoog op.

Welk is dan de basis waarop het registratierecht dient berekend ?

Gaan we vooreerst na, op welke wijze het Beheer artikel 4 van de wet vat 30 Augustus 1913 op den inbreng van de handelszaak in feite toegepast heeft.

HISTORISCH OVERZICHT

De eerste phase loopt vanaf het in voege treden der wet van 30 Augustus 1913 tot 1928.

De bruto waarde werd getroffen. Deze werd vastgesteld door de conventionele waarde van de toegekende aandelen, verhoogd met het passief dat de vennootschap werd ten laste gelegd.

Onder den arang van de noodwendigheden der naoorlogsche periode, buigt de fiskus in 1928. Den 26 November van dit jaar werd een administratieve beslissing genomen die tegemoetkomend was. Van dan af werd het recht niet meer gevorderd op het passief dat betrekking had op de bestanddeelen van de ingebracht handelszaak. (1)

Deze beslissing werd door het Beheer zelf verklaard in het licht der bijzondere wetgeving welke in zake overdracht van handelszaak enkele jaren vroeger tot stand was gekomen. De wet van 10 Augustus 1923 had eenzelfde evenredig recht voorzien in zake overdracht van de handelszaak. Voorheen waren verschillende rechten toepasselijk naar gelang den aard der bestanddeelen van de handelszaak. De handelszaak werd niet als een « geheel » beschouwd, maar als een verzameling van zelfstandige elementen. Naar de opvatting van de wet van 1923 maakte de handelszaak een enkel geheel uit, een juridische eenheid, die gansch verschillend is van een loutere verzameling of nevens elkaar-stelling van de bestanddeelen op zich zelf beschouwd. Uit dit begrip vloeide voort dat het registratierecht van 3,50 p.c. thans 7 p.c. in zake overdracht van de handelszaak moest berekend worden op den prijs van den afstand, zonder nog te moeten betalen op de schulden die met de handelszaak verbonden waren. (2)

Het beheer erkende, door haar beslissing van 26 November 1928, dat ditzelfde beginsel diende toegepast bij den inbreng van een handelszaak in een vennootschap, althans in zake de schulden die betrekking hebben op de bestanddeelen van het actief (3). Art. 4 van de wet van 30 Augustus 1913 werd aldus in zekere mate onschadelijk gemaakt. Nochtans niet volledig. Want het beheer beperkte de nieuwe gedragslijn tot een zeker deel van het passief. Wat verstond inderdaad de fiskus door «schulden met de handelszaak verbonden» ? Alleen die schulden welke met «bepaalde» bestanddeelen van het actief verbonden waren. Bijv. de verschuldigde prijs van waren deel uitmakend van het actief ; de schuld ontstaan wegens een aankoop van machines, die nog begrepen zijn in de afgestane actie (4). Daarentegen maken bijv. bankdeposito's een passief uit, dat niet rechtstreeks verbonden is met eenig bepaald goed van het actief van een bank.

Dit onderscheid gaf aanleiding tot critiek. De Répertoire pratique du Droit belge (5) schreef terecht dat een schuld op de handelszaak betrekking heeft, zoodra haar tegenwaarde in het actief wordt opgenomen. Het voistaat dat de schuld op onrechtstreeksche wijze het verwerven of het behoud van actief tot oorzaak heeft. (6)

De Rechtbank van eersten aanleg van Verviers heeft te dien opzichte een belangrijk vonnis geveld in dato van 4 Januari 1933 (7). De maatschappijen in gezamenlijken naam « Peltzer & Fils » en « Delainage Verviétois Peltzer et Cie » waren samengesmolten tot een nieuwe naamloze vennootschap. De fiskus had een evenredig registratierecht van 0,40 fr. (thans 0,50 fr.) geëischt op 37.124.820,40 fr., bedrag der deposito's. Immers, zegt het Beheer, de deposito's kunnen niet gerangschikt worden als een passief dat met bepaalde bestanddeelen van het actief verbonden is.

De rechtbank oordeelde dat zulke beperking in strijd is met de werkelijke draagkracht van de wet.

De beschouwingen van dit vonnis schijnen niet alle onbetwistbaar. Wij treden echter de uiteindelijke beslissing volledig bij.

Na de Rechtbank van Verviers heeft ook de Rechtbank van eersten Aanleg van Brussel in een sterk gemotiveerd vonnis van 27 Maart 1933 een gelijklopende stelling gehuldigd. (8)

* * *

Men zou kunnen meenen dat het vonnis van Verviers een einde heeft gemaakt aan het takseeren van het passief van de handelszaak. Toch niet. In plaats van den weg der tegemoetkoming die opgegaan werd door de beslissing van 26 November 1928 te vervolgen heeft het Beheer rechtsomkeer gemaakt, en verkondigd dat voortaan het passief integraal zal getroffen worden. Beroep werd ingeslaan tegen het vonnis van Verviers en wellicht ook tegen dit van Brussel. Een Ministerieele Omzendbrief van 22 Maart 1933 (9) meldt dat het Beheer weerkeert tot het regime der « strikte wettelijkheid » i.e. toepassing van het recht op de bruto waarde voor de handelszaak zooals dit voor 1928 geschiedde. Deze beslissing zal toegepast worden op de akten verleend na den 22 Maart 1933.

BESLUIT

1. De vonnissen van Verviers en van Brussel hebben wellicht een einde gesteld aan het onderscheid tusschen het passief van de handelszaak dat verbonden is met bepaalde bestanddeelen van het actief » en het ander passief van diezelfde handelszaak. Dit onderscheid werd aangevochten door de Rechtsleer. Thans werd het door twee Rechtbanken ten doode opgeschreven, met dit belangrijk gevolg dat het ook door zijn vader : het Beheer, verloochend werd. Alle partijen blijken nu akkoord om het te beschouwen als ongegrond.

2. Het Beheer verdedigt wederom de opvatting : belasting op gansch de lijn van het passief. Aldus wordt een cyclus afgesloten. Het Beheer is teruggekomen op de plaats vanwaar het vertrokken is.

3. Het passief der handelszaak mag o.i. niet gelijkgesteld worden met het passief dat drukt op den inbreng van een huis. Een huis is een enkelvoudig goed, van juridisch standpunt uit beschouwd, in tegenstelling met de universitas of meervoudig goed. Daaruit vloeit voort dat een hypothecaire schuld, die de inbreng van een huis bezwaart, moet beschouwd worden

als een element dat uiteraard vreemd is aan het huis. De schuld is geen onderdeel van het huis. Schuld en huis zijn twee rechtsobjecten welke uiteraard onafhankelijk staan tegenover elkaar.

Wanneer echter het rechtsobject een goed is, dat een universitas uitmaakt, is de toestand gansch anders. In dit geval kan het passief een innerlijk bestanddeel zijn van het goed. De universitas, alhoewel één als rechtsobject, omvat verschillende bestanddeelen die zij tot eenheid brengt. De handelszaak is een universitas. Haar passief is een harer natuurlijke bestanddeelen. Het is er een onontbeerlijk onderdeel van. Een handelszaak zonder passief is niet denkbaar.

Vandaar het werkelijke onderscheid tusschen den last die uiteraard vreemd is aan het ingebrachte goed, en de last die er een onderdeel van uitmaakt.

Dit schijnt ons de betekenis te zijn van het vonnis van Brussel waar het verklaart dat het passief der handelszaak geen last is zooals deze welke door de wet van 30-8-13 wordt beoogd.

Trouwens, de toegeving door de Fiskus gedaan in 1928, blijkt wel een bewijs te zijn dat het passief der handelszaak, ook volgens zijn opvatting, daarmede niet diende gelijkgesteld te worden.

J. DE WEERDT,
advokaat.

(1) Beslissing van 26 Nov. 1928 : « Il résulte de l'exposé des motifs de la loi du 10 août 1923 (Rec. gén. n° 15. 936 p. 12) que d'après la doctrine et la jurisprudence le fonds de commerce n'est pas un réunion disparate d'objets de diverses natures, mais qu'il constitue une individualité juridique tout à fait distincte des éléments qui la composent, ayant son actif et son passif propres. »

(2) Par modification aux dispositions légales existantes, sont soumis au droit d'enregistrement de 3,50 fr. par 100 fr., les ventes et, plus généralement, les contrats à titre onéreux emportant mutation de fonds de commerce. Le droit est liquidé sur le montant du prix en y ajoutant les charges imposées au cessionnaire. Ne sont pas considérées comme charges, pour l'application de cette disposition, les dettes relatives aux divers éléments composant le fonds de commerce, et que le cessionnaire s'oblige à acquitter. A défaut de prix, de même qu'en cas de cession à titre gratuit, le droit est perçu sur la valeur de l'objet du contrat à déclarer par les parties. Ibid.

(3) Par application de cette notion l'art. 21 de la dite loi dispose qu'en cas de cession d'un fonds de commerce, il n'y a pas lieu de considérer comme charges à ajouter au prix des dettes relatives aux divers éléments composant le fonds de commerce et que le cessionnaire s'oblige à acquitter.

L'administration a reconnu que le même régime doit être suivi au cas d'apports d'un fonds de commerce en société. Ibid.

(4) Zie Thuysbaert, Het Passief der Handelszaak. Rechtsk. Weekblad, 1932, blz. 288, en J. P. D. F. 1933 bl. 5g.

(5) Répertoire pr. du Droit belge V° Enregistrement n° 799.

(6) Contra Feye Rec. prat. soc. juin 1933 p. 177-178.

(7) J. P. D. F. 1933 bl. 53.

(8) Pas. 1933, III p. 108 : « Attendu que le régime fiscal qui se dégage de cette disposition légale (art. 21 al. 2 de la loi du 28 août 1923) obéit à l'idée maîtresse suivante : le fonds de commerce constitue une entité juridique tout à fait distincte des éléments qui le composent, ayant son actif et son passif propres ; attendu que la conséquence découlant de ce principe est que l'obligation assumée par le cessionnaire d'acquitter les dettes relatives aux divers éléments du fonds de commerce, n'est pas une charge au sens de la loi... »

(9) Rec. gén. Enreg. n° 17215 bl. 157 : « J'ai décidé d'en revenir à la stricte légalité. Par conséquence, en cas d'apport en société, par fusion ou autrement, d'un fonds de commerce, le droit d'enregistrement sera dorénavant liquidé, conformément à la disposition précitée de la loi du 30 août 1913, non sur la valeur nette du fonds apporté, mais sur sa valeur brute. Il est entendu que cette décision ne sera appliquée qu'aux actes de sociétés belges qui seront passés à une date postérieure à celle de la présente. »

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9° KAMER — 13 NOVEMBER 1933

Voorzitter : M. Convent.
Raadsheeren : M.M. Van Damme en De Landtsheer.
Adv. Gen. : M. Leperre.
Pl. : Mrs Bochen, Kebers, Lebon.

TOLKRING. — VEESTAPEL. — BEWIJS VAN WETTIG BESTAAN. — VERVOER IN GRENS-STREEK. — NOODZAKELIJKHEID VAN GELEIBRIEF.

Het wettig bestaan van den veestapel in den voor-behouden tolkring moet door den landbouwer bewezen worden, hoewel deze niet tot een eigenlijke boekhouding kan verplicht worden. Het vervoer van vee binnen de voorbehouden grens-streek moet gedekt worden door een regelmatige geleibrief.

Op Min. t/ A. en D. S.

Gedaagd om, zooals het op 17 Februari 1933 te Oorden vastgesteld werd, met een auto, vier koeien en twee vaarzen langs een niet toegelaten weg in den tolkring te hebben vervoerd, zonder in 't bezit te zijn van een geldig bescheid ;

Gezien de beroepen ingediend op 22 Juli 1933 door het Beheer van Geldwezen en door het Openbaar Ministerie, tegen het vonnis uitgesproken (door 3 Rechters) den 14 Juli 1933 door de rechtbank van eersien aanleg van het arrondissement Brussel, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, het feit bewezen verklaart ;

Spreekt beide betichten vrij en ontslaat ze van de vervolging zonder kosten ;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter ;

Gehoord het Beheer van Geldwezen in zijne middelen ontwikkeld door Meesters Bochen en Kebers, advocaten ;

Gezien zijne besluiten ;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch ;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meesier Lebon, advocaat ;

Gezien hunne besluiten ;

Aangezien het beroep regelmatig is ;

Aangezien de eerste rechter met rede de betichte A. heeft vrijgesproken, maar dat hij ten onrechte de prijspraak heeft uitgestrekt tot den tweeden betichte D. S. ;

Aangezien het inderdaad bewezen is dat indien D. S. niet werkelijk verplicht was boekhouding of inventaris te houden van zijn veestapel, hij nochtans verplicht was het wettelijk bestaan der beesten in den voorbehouden tolkring te bewijzen, en dit ingevolge de beschikkingen voortvloeiende uit art. 177 van de algemeene wet van 26 Oogst 1822, gewijzigd door de wet van 7 Juni 1832 en uit artikel 8 der wet van 6 April 1843 ;

Aangezien D. S., niettegenstaande dat het feit beslist is geworden in de tweede grensstreek zooals het bewezen is door den tol-dienst, zich tevreden houdt met te beweren dat die dieren voortkomen van eigen kweek, zonder meer, hetgeen niet voldoet aan de wetsbepalingen ;

Aangezien bovendien het vervoer van het vee geschiedt van zijne hoeve in de tweede grensstreek (5.000 tot 10.000 m.) naar het binnenland, zonder regelmatige onafgeteekende geleiaangifte, door hem zelve opgesteld, welke het vervoer moest dekken ;

Dat de geleiaangifte, door A. vertoond, als hem overhandigd geweest zijnde door D. S., wel door dezen laatste of zijne gevolmachtigde dochter was opgemaakt, maar onregelmatig voorkwam en in het geheel niet overeenstemde noch met de vervoerde beesten noch met hunne bestemming ;

Aangezien, ten slotte, de gansche houding van D. S. en zijne leugenachtige verklaringen tijdens de bestatigingen der tolbeambten, eene verzameling van vermoedens uitmaken die strekken tot zijne strafbaarheid ;

Gezien artikels 177 van de algemeene wet van 26 Oogst 1822, gewijzigd door de wet van 7 Juni 1832, 8, 19, 22 tot 25 en 28 der voornoemde wet van 6 April 1843, 40 en 50 van het strafwetboek, 194 van het wetboek van strafvordering, wetsbepalingen door den heer Voorzitter aangeduid ;

Om deze redenen :

Het Hof, uitspraak doende bij widerspraak, bevestigt het vonnis a quo, wat betreft betichte A. en stelt deze buiten zaak zonder kosten ;

Doet het eerste vonnis te niet voor wat aangaat D. S., en uitspraak doende met eenparigheid van stemmen, verwijst hem tot eene gevangenisstraf van vier maanden en in het betalen van eene boete van 23.000 fr., zijnde twee maal de waarde der dieren, en bij gebrek aan betaling der geldboete binnen den wettelijken termijn, tot eene gevangenisstraf van drie maanden, en tot de helft der kosten van eersten aanleg en van beroep, deze gemaakt door de openbare partij beloopende 100,97 fr. ;

Verklaart verbeurd de vier koeien en de twee vaarzen alsook het autorijtuig gebruikt tot het vervoer derzelfde, niettegenstaande dit rijtuig de eigendom is van den vrijgesprokenen, en dit in gevolge artikel 23 der wet van 6 April 1843.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

12 JULI 1933.

Voorzitter : M. Pardoën.
Op. Min. : M. Van Cauteren.
Pl. : Mters J. Collard (Antwerpen, Hebbelynck en Tytgat (Gent).

I. STRAFVORDERING. — VERJARING. — OVERTREDING VAN ALGEMEENE VORDERINGEN. — ART. 1 DER WET VAN 6 MAART 1818.

II. BURGERLIJKE PARTIJ. — OVERLIJDEN BETICHTE. — VOORTZETTING DER BURGERLIJKE VORDERING. — VOORWAARDEN.

III. AANSPRAKELIJKHEID. — SCHADE AAN WATERWEGEN. — VOORWAARDEN. — BEWIJS VAN FOUT NIET VEREISCHT.

I. Feiten vallende onder toepassing van de wet van 6 Maart 1818, betreffende de straffen tegen overtreders van algemeene verordeningen, zijn voor wat de verjaring betreft te behandelen als overtreding of als wanbedrijf, naargelang de uitgesproken straf een politiestraf of een correctionele straf is.

II. Indien het ontegensprekelijk is dat het overlijden van een betichte een einde stelt aan de strafvervolgving tegen hem ingespannen, is het nochtans algemeen aangenomen dat de uitdooving van een strafvordering niet mag schaden aan het bestaan van de burgerlijke vordering gesteund op het misdrijf dat aanleiding gaf tot de strafvordering. Hieruit spruit voort dat, indien de burgerlijke partij zich regelmatig aangesteld heeft vóór het overlijden van den betichte, de burgerlijke vordering tegen dezen erigenamen vóór de strafrechtelijke jurisdictie kan voortgezet worden, dit nochtans voor zooveel de rechten van dezen laatste daardoor niet miskend worden.

III. Het niet naleven van een wettelijk voorschrift betreffende de scheepvaart waardoor een schade werd veroorzaakt aan een waterweg of aan een der aanhoorigheden van dezen waterweg, volstaat om de overtreders aansprakelijk te stellen voor geheel de schade. Het bewijs van de overtreding en van het oorzakelijk verband tusschen deze overtreding en de schade volstaat ; het bewijs van een fout in hoofde van den overtreder is niet vereischt.

Op. Min. en Min. van Op Werken t/
V. d. L., V. d. A., H. en B.

Gezien het vonnis, uitgesproken den 28 Februari 1933, door de Rechtbank van Enkele Politie van Wetteren, waarbij beklaagden beticht werden : de eerste en de tweede :

A. — Beiden, om door hunne daad met het schip « Enfrida », dat de eerste stuurde en de tweede op sleeptouw had, averij veroorzaakt te hebben aan den afwaarts gelegen kop van den steiger, alsook aan den afwaarts gelegen dukdalf van den rechteroever der brug van Wetteren, op 9 Juli 1932 ;

B. — De tweede, het gesloten signaal nog voorbijgevaaren te zijn, te Wetteren ;

C. — De derde, geweigerd te hebben borg te storten ter voldoening van het bestuur of te storten, 't zij in handen van den agent welke de averij bestatigd heeft, 't zij in handen van den kassier van den Staat, door hem aangeduid, de som noodig geoordeeld om den Staat te vergoeden voor zijne uitgaven en kosten ;

D. — De vierde, als burgerlijk verantwoordelijk voor den eerste ;

E. — De derde, daarenboven als burgerlijk verantwoordelijk voor den tweede ;

Gezien het beroep aangeteekend den 7 Maart 1933 door den betichte H. en door B., die respectievelijk voor den betichte V. d. A. en voor den betichte V. d. L. burgerlijk verantwoordelijk verklaard waren geweest ;

Gezien het beroep van het Openbaar Ministerie i. d. 13 Maart 1933 ;

Aangezien die beroepen als tijdig voorkomen en regelmatig zijn in den vorm ;

Overwegende dat tweede betichte alhoewel behoorlijk gedagvaard niet is verschenen ;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat de betichte V. d. A. den 5 Februari 1933 overleden is, en dat het vonnis van den eersten Rechter den 28 Februari 1933 uitgesproken is geweest in de onwetendheid van dat overlijden ; dat bijgevolg, geene veroordeeling, zoowel op strafgebied als op burgerlijk gebied kunnende ten laste van een overledene persoon uitgesproken worden, dit vonnis nietig is voor wat betreft de beslissingen wegens V. d. A. ;

Om deze redenen :

1°) Wat betreft de verjaring :

Aangezien, in tegenstrijd met hetgeen gezegd wordt door den eersten Rechter, de klacht uitgaande van den Hoofdingenieur bij het Ministerie van Openbare Werken, Bruggen en Wegen, Directie Antwerpen, i.d. 18 October

1932, niet van aard is om de verjaring te onderbreken ; dat zij inderdaad noch een akte van vervolging, noch eene akte van onderzoek daartelt ; dat dergelijke akten moeten opgemaakt worden, hetzij door een ambtenaar hebbende hoedanigheid om gerechtelijke onderzoeken in te stellen en vervolgingen in te spannen uit hoofde van een strafbaar feit ; dat zulks het geval niet is voor bovengemelden ambtenaar door wiens klacht de feiten slechts ter kennis gebracht zijn geworden van den bevoegden Magistraat die handelt zooals in geval van klachten ingediend door private personen ;

Maar aangezien de feiten niettemin niet als verjaard mogen aanschouwd worden ;

Dat, inderdaad, deze feiten strafbaar zijnde met de straffen voorzien bij art. 1 der wet van 6 Maart 1818, 't is te zeggen met straffen waarvan het minimum een politiestraf is en het maximum eene boetstraf, zij als overtredingen of wanbedrijven zullen aanschouwd worden naarmate de uitgesproken straf eene politiestraf of eene boetstraf is ; dat bijgevolg, vermits er voor de inbreuk op de reglementen op de scheepvaart op 's Rijks Waterwegen, geen bijzondere verjaring voorzien wordt, de verjaring, zoo de uitgesproken straf het maximum der politiestrafen te boven gaat, slechts na drie jaar zal plaats grijpen ;

2°) Wat betreft de ontvankelijkheid van het hernemen door den Belgischen Staat van het geding tegen de erigenamen van V. d. A. :

Aangezien de Belgische Staat zich den 24 Januari 1933 ter zitting der Politie rechtbank van Wetteren, regelmatig tegen V. d. A. als burgerlijke partij aangesteld heeft ;

Aangezien deze laatste overleden zijnde, voornoemde burgerlijke partij den 17 Mei 1933, ter zitting van de boetstraffelijke Rechtbank van Dendermonde, verklaard heeft het geding tegen zijne erigenamen te hernemen ;

Aangezien deze erigenamen de ontvankelijkheid van het hernemen geding betwisten ;

Aangezien zoo het ontegensprekelijk is dat het overlijden van een betichte een einde stelt aan de strafvervolgving tegen hem ingespannen, hieruit niet noodzakelijk zal spruiten dat het geding ingespannen door de burgerlijke partij ook uitgedoofd zal zijn ; dat het inderdaad algemeen aangenomen is door de Rechtspraak dat de uitdooving van eene strafvordering niet mag schaden aan het bestaan van de burgerlijke vordering gesteund op het misdrijf dat aanleiding gaf tot de strafvordering ; dat het daaruit spruit dat zoo de burgerlijke partij zich regelmatig aangesteld heeft vóór het overlijden van een betichte, die burgerlijke vordering tegen dezen erigenamen voor de strafrechtelijke jurisdictie kan voortgezet worden, dit nochtans voor zooveel de rechten van dezen laatste niet daardoor miskend worden ;

Aangezien in het tegenwoordig geval, de betichte V. d. A. overleden zijnde vóór dat er uitspraak in eersten aanleg werd gedaan, er niet meer over de burgerlijke belangen van dezen laatste beslist kon worden, tenzij zijne erigenamen voorafgaandelijk in zake gesteld werden ; dat, zulks slechts na het uitspreken van het vonnis a quo gedaan zijnde en al hetgeen in dit vonnis jegens V. d. A. beslist werd moettende als niet bestaande aanschouwd worden, de boetstraffelijke Rechtbank van Dendermonde in deze zaak slechts zetelende als jurisdictie van beroep, niet meer over kwestieus burgerlijke belangen uitspraak kan doen ; dat zooniet zij tevens in eersten en in laatsten aanleg er over zou oordeelen en alzoo de erigenamen van V. d. A. van een graad van jurisdictie zouden beroofd worden ; dat derhalve het hernemen door de burgerlijke partij van het geding tegen laatstgenoemden als ontvankelijk voorkomt ;

3°) Wat den grond der zaak betreft :

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak, voor wat aangaat V. d. L., dat het gedeeltelijk ten gevolge van verkeerde manoeuvres van zijnentwege is dat er averij veroorzaakt is geweest aan den afwaarts gelegen kop van den steiger alsook aan den afwaarts gelegen dukdalf van den rechteroever der brug van Wetteren ; dat weliswaar het bewezen is dat het sturen van zijn schip, welke de tweede betichte, V. d. A., op sleeptouw had, in groote mate vermoedelijk was geweest, vermits laatstgenoemde het sein voorbijgevaaren was, terwijl het nog gesloten was en zich door den vloed had laten drijven, zonder de bevelen van den brugdraaijer af te wachten, zooals het bevolen wordt door artikel 13 van het K.B. van 24 Oogst 1892, hetgeen voor gevolg heeft gehad dat de sleep zoo dicht bij de brug gedreven werd, dat de brugdraaijer genoodzaakt is geweest de brug snel open te draaien, dat, nochtans zoo V. d. L. redenen had om te denken dat zonder het losmaken van den sleeptouw het hem onmogelijk ware geweest meester te blijven van het sturen van zijn schip, hij niet moest wachten tot dat hij zoo dicht bij de brug genaderd was, dat, door zulks op dit oogenblik te doen, hij den moeilijken toestand in denwelke de tweede betichte hem gebracht had, verergerde in plaats van deze te verbeteren ; dat bijgevolg het feit A. ten laste van V. d. L. genoegzaam bewezen is ;

Aangezien voor wat betreft de herstelling der schade uit deze inbreuk spruitende, er opgemerkt dient te worden, dat het materieel van averijen aan waterwegen, aan hunne aan-

hoorigheden en aan kunstwerken veroorzaakt te hebben, een inbreuk op politiematregelen uitmaakt dat, ingeval van soortgelijke misdrijven het enkel feit van het niet naleven van het wettelijk voorschrift alleen vereischt zijnde om de voorziene straf te zien uitspreken en ieder strafbaar feit bij zich zelf de verplichting teweegbrengende de schade er door berokkend te herstellen, het voldoende is te bewijzen dat een verband van oorzakelijkheid bestaat tusschen de avarij en de daden van den er voor beschuldigten persoon, zonder dat het bewijs van eene fout van dezen laatste dient geleverd te worden ; dat het hieruit spruit dat Van der Linden gehouden is tot de volledige herstelling der schade, zoo gering zijne fout ook moge wezen in vergelijking met deze van V. d. A. ;

Aangezien gemelde schade volgens de door den Belgischen Staat ingediende berekening de som van 15.488,73 fr. beloopt ;

Aangezien het feit C. ten laste van derden betichte H. insgelijks bewezen is ;

Aangezien, terwijl B. burgerlijk verantwoordelijk dient verklaard te worden voor den eersten betichte, de derde betichte H. buiten vervolg dient gesteld te worden voor zooveel hij als burgerlijk verantwoordelijk voor den tweeden betichte V. d. A. vervolgd was ; dat, inderdaad de strafvordering en de burgerlijke vordering tegen dezen laatste uitgedoofd zijnde, geene burgerlijke verantwoordelijkheid, die de veroordeeling van den betichte noodzakelijk veronderstelt, nog ten laste van H. kan gesteld worden ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, recht doende in Hooger Beroep in zaken van Enkele Politie, op tegenspraak voor den eerste, derde en vierde en bij verstek voor den tweede ;

Doet het vonnis a quo te niet en doende wat de eerste Rechter had behooren te doen, verwijst :

den eerste — wegens het feit A — in eene geldboete van 20 gulden, hetzij 42,40 fr., met 60 deciemien : 296,80 fr. ;

den derde — wegens het feit C — in eene geldboete van 15 gulden, 't zij 31,30 fr., met 60 deciemien : 219,10 fr. ;

Begroot de gerechtskosten van beide instantiën op de som van 113,75 fr. en verwijst den eerste in de helft van dat bedrag en den derde in een vierde van zelfde bedrag ;

Zegt dat B. burgerlijk verantwoordelijk is voor den eersten betichte ;

Verklaart uitgedoofd het vervolg ingespannen ten laste van den tweeden betichte ;

Stelt H. buiten vervolg voor zooveel hij als burgerlijk verantwoordelijk voor den tweeden betichte vervolgd werd ;

En beslissende op den eisch van de burgerlijke partij :

Verwijst den eerste betichte te betalen aan den Belgischen Staat de som van 15.488,73 fr. met de gerechtelijke intresten, de kosten van aanstelling der burgerlijke partij tegen hem en B. ;

Zegt dat B. burgerlijk verantwoordelijk is voor den eersten betichte en verwijst hem als dusdanig solidair met hem tot het betalen van bovengemelde schadevergoeding, intresten en kosten ;

Verklaart uitgedoofd de vordering ingespannen door de burgerlijke partij tegen den tweeden betichte en onontvankelijk het hernemen van het geding tegen dezen erigenamen ; zegt dat de eisch van de burgerlijke partij als ongegrond voorkomt jegens H. ;

Verwijst de burgerlijke partij tot de kosten harer aanstelling tegen den tweede betichte, dezen erigenamen en H. ;

Voorwaardelijk voor drie jaar, voor H.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE ANTWERPEN

29 JUNI 1933

Voorzitter : Heer Willaert.
Op. Min. : Heer Hallemaes.
Pl. : Mrs Grijspeerd, Collin, Vaes.

ONTEIGENING WEGENS OPENBAAR NUT. — SCHATTING. — INTRESTEN VAN VERWIJL.

De vergoeding moet worden gerekend op voet der waarde van het in te nemen goed op den dag van het vonnis dat de wettelijke pleegvormen vervuld verklaart.

Wanneer de experten hunne zending met zorg hebben vervuld dan is er slechts reden om van hun advies af te wijken wanneer het bewezen zou zijn dat zij in een klaarblijkelijke dwaling zouden verkeerd hebben of dat de door hen geuite beschouwingen in strijd zouden zijn met de bestanddeelen der zaak.

Intresten van verwijl à 7,50 % moeten toegekend worden in geval de vergoedingen niet worden in bewaring gesteld binnen de drie maanden van het vonnis.

Stad Antwerpen t/ Demaerel en Bustræen.

Aangezien de vraag strekt tot het hooren vaststellen der vergoeding betreffende de onteigening van een huis, gestaan en gelegen te Antwerpen Wiegstraat 10, ten kadaster bekend onder nummer 1608/5 van wijk C, voor eene grootte van 91 m2 volgens kadaster en 91,10

m2 volgens meting der deskundigen en aanvaard door de handelende partijen ;

Aangezien de deskundigen de vergoeding aan verweerders toelomende begroot hebben op 635.000 frank, voor wat de waarde van het onteigende pand betreft ; dat verweerders een vergoeding eischen van 850.000 frank maar dat aanlegster van meening is dat deze vergoeding op 300.000 frank moet worden teruggebracht ;

Aangezien indien de onteigening de oorzaak niet mag zijn eener verrijking zij niettemin ten voordeele van den onteigende een rechtmatige en voorafgaande vergoeding oplegt, welke ook het gebruik weze tot hetwelk de onteigende eigenaar ze bestemt, daar zij werkelijk al het nadeel moet herstellen veroorzaakt ten gevolge eener vorstelijke daad ;

Aangezien deze vergoeding moet worden gerekend op voet harer waarde niet op den dag waar de onteigende van het genot van zijn goed is beroofd maar op den dag van het vonnis verklarende de wettelijke pleegvormen vervuld, daar het op dit stipt oogenblik is dat rechterlijk het innemend goed het erfdeel verlaat van den onteigende ; dat, in het voorhanden geval, dit vonnis dagteekent van 31 Maart 1931 ;

Aangezien de deskundigen de verschillende punten van hunne zending met zorg hebben aangetroffen ; dat er dus slechts plaats grijpt van hun gevoelens af te wijken dan wanneer het bewezen zou zijn dat zij in een klaarblijkelijke dwaling zouden verkeerd hebben of dat de door hen geuite beschouwingen in strijd zouden zijn met de bestanddeelen er zaak ;

Aangezien het onteigende huis paalt met zijn voorgevel aan de Wiegstraat en samengesteld is uit twee verdiepen boven het gelijkvloers, zolder en mansarden, kelderings en een aanbouw met twee verdiepen en een verandah ; dat de deskundigen hebben vastgesteld dat deze eigendom rijkelijk is opgesmukt geweest met kostelijke schouwen, kruiken en raampompen, parketten, loodramen, marmeren en gleizen bekledingen, maar dat de onderhoud ervan sedert geruimen tijd te wenschen laat ;

Aangezien nochtans dit huis een groote handelswaarde bezit, dank aan zijne ligging ; dat indien, weliswaar de Wiegstraat ingelijfd is in de voornaamste wijk der stad, die de eenige is in haar soort en daarvoor de benoeming draagt van « city » zij eerder deel maakt van het kwartier der Meirbrug en der Meirplaats, zonder echter met dit kwartier gelijk gesteld te kunnen worden ;

Maar, aangezien indien de Wiegstraat in tweede rang moet worden gesteld aangaande hare handelswaarde, er echter dient opgemerkt dat de huizen gelegen in den ingang dezer straat bij de Meirplaats van een meerdere waarde genieten dan de andere staande in de diepte, daar zij voordeel trekken van de nabuurschap, waarvan het belang niet zou kunnen betwist worden, en van de drukte van het omgevende ; dat dit het geval is voor het onteigende pand daar het gelegen is schuin over den hoek gevormd door het café « Monico » Meir ;

Aangezien aanlegster uit aanmerking van het belang der Wiegstraat nog meer te verzwakken, zekere tegenwerpingen heeft uitgezet die allen moeten verworpen worden ;

Aangezien inderdaad, de handelscrisis geen den minsten invloed heeft op de wezenlijke waarde van het innemend goed, daar het bevestigd is geworden dat de vaste goederen gelegen in de « city » hunne waarde hebben behouden ;

Aangezien verders het van weinig belang is dat meest al de gebouwen van de City sinds lang bestaan daar de uitbater zijne zaken voortzet op voet van een vast cliënteel, het geen kosten van aanmatiging veroorzaakt, maar toch bewijst dat de ligging van een gebouw de grootste rol speelt aangaande zijne waarde ;

Aangezien vervolgens er geen waarde moet worden gehecht aan het feit dat zekere gebouwen van de « city » van geen bijzonderen ingang zouden voorzien zijn, daar d. t. gebrek van ingang zich slechts voordoet voor gebouwen van kleine oppervlakte en die voor vertrek dienen aan den uitbater zelf ;

Aangezien eindelijk indien de huizen waar onder de rui loopt geen of maar weinig kelder hebben, de deskundigen met rede hebben aanschouwd dat de koper geen onderscheid maakt tusschen het gedeelte boven of nevens de rui, op voorwaarde dat het huis hem bevalt en hem toelaat zijn handelstak uit te oefenen ;

Aangezien de deskundigen zekere onroerende goederen aanwijzen als vergelijkings- en afleidingspunten, ten einde de waarde van het innemend goed vast te kunnen stellen in de meest billijkste en behoorlijkste voorwaarden ;

Aangezien de verkoopen dei uit de hand of in der minne zijn geschied niet als vergelijkingspunten mogen worden aangenomen, om rede dat zij slechts een betrekkelijke waarde aan het goed ontleenen en dit door het feit dat de verkoper liever van een gedeelte van zijn aanspraak afziet, dan de kwellend en den langen duur van een geding te moeten ondergaan of ook nog om terstond in bezit te worden gesteld van zijn goed ;

Aangezien insgelijks de huizen gelegen Kor te Gasthuisstraat 5, Wiegstraat 36 en 12 en Groendaalstraat 4, ook niet in acht dienen ge-

nomen te worden, daar zij verkocht werden in den loop der jaren 1928 en 1929, 't zij op een cogenblik waar het stijgen der prijzen den hoogsten graad nog niet had bereikt ;

Aangezien in elk geval de waarde van het innemend goed niet mag worden gerekend op grond van den prijs van de bebouwde eenheidsmeter daar deze wijze van beoordeeling de voornaamste bestanddeelen der waarde in eens doet afwijken ; dat nog meer, de berekening per vierkante meter voor rechtstreeks gevolg zou hebben alle deskundig onderzoek af te schaffen en aan den Rechter te ontzeggen zijne overtuiging te putten uit alle bestanddeelen, hoe ook genaamd, die hem zouden onderworpen zijn en de onontbeerlijke kenmerken te onderzoeken die in de vergoeding moeten worden samengevoegd, hetgeen evenveel zou mogen gehouden worden voor een zuivere en eenvoudige opheffing van artikel 7 der wet van 17 April 1836 ;

Aangezien het te betreffen is dat de deskundigen, na hunne overwegingen te hebben uiteengezet, niet uitdrukkelijk de wijze kenbaar hebben gemaakt volgens dewelke zij tot het vaststellen der waarde van het onteigend pand zijn gekomen ; dat aanlegster zich daarvoor ook bejammert, doch niet beër haar eigen aanbod rechtvaardigt en zich vergenoegt dit aanbod te bepalen op minder dan de heldere vergoeding door de deskundigen vastgesteld ;

Aangezien dat wanneer er geene vergelijkingspunten bestaan die wezenlijk evenmatig zijn, 't zij ten gevolge van het verschil in den uiterlijken vorm en de oppervlakte der vaste goederen, 't zij tengevolge hunner ligging en het oogenblik van hun verkoop, er geen ander toevlucht meer bestaat dan een midden evenredige waarde tot grondslag te zetten ;

Aangezien het met rede is dat de deskundigen de prijs van het huis gelegen Schrijnwerkersstraat, 21, 't zij 1620 fr. per m2 als vergelijkingspunt hebben aangewezen ; dat inderdaad, zij vastgesteld hebben dat de gebrekkige verdeling en gevorderde sleet van dit huis nadeelig gewerkt hebben op de waarde van den grond en dat zijne ligging niet in verhouding is met deze van het onteigende goed ;

Aangezien het nochtans schijnt te blijken uit hun verslag dat zij zich in het bijzonder hebben gegrond op twee openbare verkooppingen gehouden den 24 October 1930 en den 24 Maart 1931 aangaande de eigendommen gelegen wederzijds Meirplaats 2 en Korte Gasthuisstraat, 1, en verkocht mits den prijs van 9333 en 4360 per m2 ;

Aangezien de eigendom Meirplaats, 2, zich bevindt op den hoek der Meirplaats met zijn hoofdingang op de Meir en dus ongetwijfeld beter gelegen is dan het onteigend goed en meer geschikt is voor alle uitbating ;

Aangezien de eigendom Kte Gasthuisstraat, 1, gelegen op een druk verkeerspunt, ouderwetsch is en bij gebrek aan onderhoud gansch ten onder is geraakt als wanneer het onteigend goed zich in eenen beteren staat van onderhoud bevindt en dicht aan de Meirplaats paalt ;

Aangezien deze redenen den doorslag geven aan de zaak ; dat inderdaad indien men aanziet dat deze laatste eigendom, die slechts een oppervlakte heeft van 61 m2 en die verkocht is geworden voor den prijs van 4360 frank per m2 het klaarblijkelijk voorkomt dat het aanbod door aanlegster gedaan op voet van 3250 frank per m2 op onbetwifelbare wijze onvoldoende is ;

Aangezien te vergeefs aanlegster haar aanbod steunt op de huurprijs van 30.000 frank betaald door de tusschenkomende partij, daar deze partij slechts een gedeelte van het onteigend goed in huur bezit, zoals het hieronder zal worden uiteengezet, en dat aan de deskundigen niet heeft ontsnapt ;

Aangezien rekening houdende, eenerzijds met den aard en de ligging der gebouwen die wederzijds een oppervlakte bereiken van 141 en 61 m2 en anderzijds, met de ligging, uitgestrektheid, ouderdom en staat van onderhoud van het onteigend pand, dat een oppervlakte bereikt van 91,16 m2 alsook met zijn genots- en bekomstwaarde alsmede zijn handelsbestemming is het billijk de waarde van dit goed te schatten op voet van 6800 fr. per m2, 't zij de som van 551.888 fr. ;

Aangezien verweerders nog een vergoeding eischen berekend aan 18 % op de aan hen toegekende vergoeding, wegens wederbelegging en verwijl ; dat aanlegster dit recht niet betwist, maar slechts een percent aanbiedt van 16.065 % ;

Aangezien aanlegster haar aanbod schijnt te steunen op de regeling der kosten van notariële akten, maar dat er in aanmerking dient worden genomen dat, ten gevolge de hoge kosten van verkoop, metingen en bekendmakingen, de werkende notarissen zelve verplicht zijn een percent te eischen van 17 tot 18 % van den koopprijs ;

Aangezien uit aanmerking van het feit dat de rechten van inboeking, van grondpand en van Griffie met een deciem zijn verhoogd geworden door de wet van 23 Maart 1932, en dat deze rechten nog vermeerderd zijn geworden door het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1933, dient de vergoeding berekend te worden op grondslag van 18 % ;

Aangezien er geen plaats grijpt aan ver-

weerders een vergoeding toe te kennen voor stoornis in den handel, vermits zij alreeds vergoed worden als eigenaars van hun huis, waarvan de goede ligging voor het uitbaten van een handel alreeds in aanmerking is genomen geworden bij het vaststellen der venale waarde ; dat er verder geen reden bestaat om hen een vergoeding toe te staan, wegens verlies van hun handel, daar de cliënteel aan de ligging gehecht is en dat dit bestanddeel al reeds bij het vaststellen der venale waarde berekend is geworden ; dat eigenlijk er geen acht dient genomen te worden aan de cliënteel aan verweerder persoonlijk gehecht, daar hij sedert 9 jaar zijn vak niet meer in praktijk heeft gebracht en dat deze cliënteel als verloren moet aanzien worden ;

Aangezien verweerders gegrond zijn een vergoeding te eischen wegens verhuizing en aanpassing, maar dat aanlegster met rede de gevraagde vergoeding van 15.000 frank aanschouwt als zijnde overdreven, dat rekening houdende met den aard en het getal der voorwerpen die moeten verhuisd en aangepast worden, het als billijk voorkomt een vergoeding van 5.000 frank aan verweerders toe te kennen ;

Aangezien verweerders nog gegrond zijn interest wegens vertoef te eischen in geval aanlegster zou dralen de vergoedingen in bewaring te stellen binnen het tijdsbestek hierna bepaald ;

Aangezien inderdaad verweerders zich op dit tijdsbestek steunen om hunne beschikkingen te maken ; dat indien aanlegster dus hare verplichtingen niet volbrengt binnen de bepaalde termijn zijn verweerders alzoo in de onzekerheid geplaatst aangaande het stipte oogenblik van de buiten bezitstelling en de uitdrijving van hun goed en blootgesteld de gelijkgeden- de woning niet meer te vinden ; dat verweerders diensvolgens aanspraak mogen doen op een vergoeding voor schade hun berokkend, daar zij de slachtoffers niet mogen zijn van het slechte risico voor hetwelk aanlegster ze zou kunnen plaatsen ; dat deze vraag tot vergoeding niet alleen voor doel heeft den wederstand van aanlegster te bemachtigen, hetgeen het enkel einde uitmaakt van het dwangmiddel dat door de wet is toegelaten, maar ook en voornamelijk de schade te herstellen door dezen wederstand veroorzaakt, hetgeen door de wet niet verboden is ;

Wat de tusschenkomende partijen betreft :

Aangezien sedert 1 April 1924 de tusschenkomende partij Bustran de zaak van verweerders heeft overgenomen mits 90.000 frank voor een termijn van 9 jaren en in het onteigend pand, in huur heeft genomen, mits den prijs van 9.000 fr. 's jaars, zekere kelders, keuken, verandah, tusschenkamer, winkel, kamer boven de keuken en het tweede verdiep boven de keuken.

Aangezien de deskundigen ten voordeele van gezegde partij een vergoeding voorstellen ten beloope van 103.250 fr. ; dat deze partij een vergoeding eischt van 462.500 fr. en dat aanlegster staande houdt dat haar geen vergoeding dient te worden toegekend, om rede dat haar loopend huurceel op 31 Maart 1933 is vervallen en zij dus ten volle van dit huurceel heeft genoten ;

Aangezien bij vonnis, verleden op heden, door deze Rechtbank er besloten is geworden dat de opzegging door verweerder aan de tusschenkomende partij gedaan den 29 Maart 1932 ontvankelijk is en dat het huurceel van deze laatste einde heeft genomen den 1 April 1933 ; dat deze beslissing gesteund is op de omstandigheid dat indien verweerder zich verplicht had gezien huurceel te vernieuwen, deze vernieuwing echter ondergeschikt was aan de voorwaarde dat de partijen zouden overeengekommen zijn tot het bedrag van den huurprijs, maar dat deze voorwaarde zich niet heeft verwezenlijkt ;

Aangezien de tusschenkomende partij enkel in principieel recht zou hebben tot herstelling van schade door haar geleden sedert het vonnis verklarende de pleegvormen vervuld, maar dat zij deze schade noch aanvoert, noch grondvest, dat in dergelijke voorwaarden zij zich op geen enkele vergoeding mag beroepen ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, gehoord den heer Hallemans, Substituut van den Procureur des Konings, in zijn gevoelen gegeven ter openbare zitting van 8 Juni 1933, machtigt verweerder M. C., om in rechte te staan ; verwerpende als ongegrond alle verdere en tegenstrijdige besluiten bepaalt als volgt de vergoedingen aan verweerders toekomende, voor de onteigening van den eigendom gestaan en gelegen te Antwerpen, Wiegstraat, 10, bekend onder nummer 1608b van wijk C

a) verkoopwaarde	fr. 551.888
b) wederbelegging en verwijl 18 %	
c) verhuiskosten en aanpassing	5.000

Zegt dat mits betaling of consignatie van bovenbepaalde vergoedingen binnen de drie maanden van het tegenwoordig vonnis, aanlegster in bezit zal gesteld worden van het onteigend goed ;

Zegt voor recht dat bij gebreke aan betaling of consignatie der gezegde sommen binnen drie maanden van het tegenwoordig vonnis, aanlegster na het verstrijken van dit tijdsbestek, eenen interest zal moeten betalen van 7,5 % 's jaars ;

Verwijst de vragen van verweerders betreffende vergoeding wegens stoornis in den handel en verlies van cliënteel ;

Verklaart tusschenkomende partij ontvankelijk, doch ongegrond in haren eisch, wijst ze er van af en verwijst ze tot de kosten van dezen eisch ;

Verwijst aanlegster tot de kosten des gedings.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

2^e KAMER. — 9 OCTOBER 1933.

Voorzitter : M. Eyckmans.
Referendaris : M. Schoonen.
Pl. : Mters G. Van den Bergh en E. Van den Bosch.

DIENTCONTRACT. — FOREMAN. — BE-
DIENDE.

De foreman moet als meestergast bij toepassing van de wet van 9 Juli 1931, gelijk gesteld worden met de bedienden.

Schockaert t/ Antwerp Engineering.

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat aanlegger bij verweerster als meestergast stond ingeschreven ;

Aangezien de wet van Juli 1926 den meestergast (foreman) met de bedienden heeft gelijk gesteld ;

Aangezien op 28 Mei 1931 het Verbrekingshof besloten heeft dat de rechtbanken om de bevoegdheid vast te stellen, niet meer moeten nasporen of de belanghebbende partijen een handarbeid of een geestesarbeid uit te voeren hadden ;

Aangezien dus de gewone regels van het dienstcontract dienen tiegepast te worden ;

Aangezien aanlegger een vergoeding eischt van drie maanden loon of acht duizend vijf en zestig frank tachtig centiem ;

Dat dit bedrag niet besproken wordt door verweerster en billijk is ;

Om deze redenen :

De Rechtbank alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende ; veroordeelt verweerder aan aanlegger de som van 8.065.80 frank te betalen ten titel van vergoeding te samen met de gerechtelijke interesten en de kosten des gedings ;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar niettegenstaande hooger beroep mits borgstelling.

HANDELSRECHTBANK TE ANTWERPEN

3^e KAMER. — 25 JANUARI 1933.

Voorzitter : M. Musing.
Referendaris : M. Janssens.
Pl. : Mters De Meyer en Stockmans.

VERKOOP. — VERBORGEN GEBREKEN. —
BESTAAN VOOR DEN VERKOOP. — BEWIJS.

Opdat de verkoper aansprakelijk zou zijn voor de verborgen gebreken van het verkochte voorwerp moeten deze gebreken ontstaan zijn vóór den verkoop.

Het is de koper die moet bewijzen dat het verborgen gebrek ontstaan is vóór den koop.

Haardenfabrieken « De Schelde » t/ Verswijfel.

Herzien de geboekte dagvaarding op 18 December 1931 en de geboekte herdaging op 16 Februari 1931 ;

Gezien het vonnis op 18 Februari 1932 verleend en door eischeres in geboekt uitreksel overlegd ;

Gezien het verslag door den deskundige Hubert Adinau opgesteld en door eischeres in het oorspronkelijke overlegd ;

Aangezien eischeres hare vordering vermindert tot de betaling van 4.717.80 frank wegens verkoop en levering van 4 haarden en van een onderdeel ;

Aangezien wegens verborgen gebrek op voet van de exceptie non adimpleti contractus verweerder betaling weigert en bij tegeneisch de verbreking van de koopovereenkomst met betaling van 1.578.50 frank, ten titel van schadevergoeding vordert ;

Dat de tegeneisch gesteund is op geen overeenkomsten waarborgbeding maar op de artikelen 1641 en volgende van het B. W. ;

Aangezien de deskundige Adinau vastgesteld heeft dat de haard «42» onverkoopbaar is zolang het beschadigde deel niet vervangen wordt ;

Aangezien, vanaf October 1931, toen eischeres van de veropenbaring van het gebrek verwittigd werd, zij steeds voorgesteld heeft de haard door onderdeelvervanging te herstellen (mondellinge mededeeling van 17 October 1931) ;

Aangezien door het gedane herstellingsaanbod eischeres erkend heeft tot waarborg gezonden te zijn doch dat het billijk schijnt het onmiddellijk gedane aanbod gevolgen te geven, des te meer dat verweerder het op 20 October 1931 aannam ;

Dat op grond van artikel 1244 de rechtbank uitstel mag verleenen voor de uitvoering van verbintenis ;

Aangezien de deskundige vastgesteld heeft dat de haarden « 43 » en « 44 » gebreken vertoonen welke de voortverkoop er van als nieuwe onmogelijk maakt ;

Aangezien de menigvuldige mededeelingen tusschen partijen en voorafgaandelijk aan het

geding niet aantoonen dat verweerder eischeres verwittigde van de verschijning der gebreken door den deskundige vastgesteld ;

Dat enkel blijkt dat verweerder op 20 October 1931 onderhavige haarden samen met den haard « 42 » voor herziening heeft willen terugzenden, zonder van een bepaald gebrek gewag te maken ;

Doch dat op 26 October eischers uitdrukkelijk en stellig zulks weigerde en verweerder niet verder aandrong ;

Aangezien opdat verkoper aansprakelijk zou zijn voor de gebreken van het verkochte voorwerp, deze gebreken moeten ontstaan zijn vóór den verkoop (Planioi élémentaire de Droit Civil, deel II, n° 1463 ; Beltjens, Code Civil, sub. art. 1641, n° 17) ;

Aangezien de deskundige besluit dat het hem onmogelijk is te beslissen of de roestvlekken « sont dûs à une négligence de fabrication ou à un défaut d'entretien » ;

Dat dus niet bewezen is dat de kwestieuze gebreken ontstaan zijn vóór den verkoop ;

Aangezien op de koper den last rust te bewijzen dat het verborgen gebrek ontstaan is vóór den koop (Planioi loco cit., n° 1463 ; Laurent et Séville, Suppl. Tome VI n° 494, litt. F et G) ;

Dat verweerder zulk bewijs niet levert ;

Dat hij niet gerechtigd is zich te steunen op de mededeeling mondeling gedaan door eischeres op 18 November 1931, daar deze mededeeling doelt op den haard « 42 » waarover de bezwaren aanvaard waren, en niet op de andere haarden ;

Dat het niet volstaat eene technische meening van een deskundige zonder meer, betrekkelijk te vinden om deze te doen verwerpen ;

Aangezien ingevolge de prijs van de haarden « 43 » en « 44 » verschuldigd is ;

Dat hij dus niet gerechtigd is nu eene vergelding te eischen ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende ;

A) Recht doende over de vordering van eischeres :

Verleent akte aan verweerder dat hij den eisch schat voor de bevoegdheid op meer dan 5.000 frank ;

Veroordeelt verweerder aan eischeres te betalen de som van 3.425.70 fr. voor verkoop en levering van goederen, samen met de gerechtelijke intresten en de kosten met inbegrip van de kosten van het deskundig onderzoek ;

Schorst het vonnis over het meerdere van de vordering van eischeres op tot dat zij den haard « 42 » in goede staat zal gesteld hebben ;

B) Verbreekt den mondelingen verkoop tusschen partijen voor wat betreft den haard « 42 » en veroordeelt eischeres aan verweerder te betalen de som van 382 frank met de gerechtelijke intresten en de onkosten van den tegen-eisch ;

Zegt nochtans dat deze veroordeeling maar mag ten uitvoer gelegd worden indien eischeres binnen de maand het beschadigde stuk niet vervangen heeft en met vernis beglansd.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8° KAMER — 22 NOVEMBER 1933

Voorzitter : M. Verstraete.
Rechters : M.M. Van Mieghem en De Schrijver.
Op. Min. : Mr Van Hille.
Pl. : Mrs Boelens en Scheere.

1. Wanneer overtredingen samenhangend zijn met een wanbedrijf is de raadmaker bevoegd om den beklaagde hoofdens die overtredingen voor de correctionele rechtbank te verzenden.
2. Wanneer een geschade partij op vraag van den betichte aan haar recht op schadevergoeding verzakt heeft, in de hoop zelf te worden ontslagen van een strafvervolgung tegen hem ingespannen op klacht van den betichte, is deze verbintenis nietig bij gebrek aan ongeoorloofde oorzaak. Private personen kunnen niet over de openbare vordering beschikken.

O. M. en V. t/ X., Y. en V.

Aangezien uit het onderzoek der zaak blijkt dat Van der K. die te Cappellen op hoogte van het gemeentehuis op de tram gestegen was zich op den vloer van het voorbalkon nedergezet heeft, en geweigerd heeft naar den wattmann te luisteren die hem redelijkerwijze aanraade binnen te gaan zitten ;

Aangezien de onpartijdige getuige Janssen die van zijn loggia de aankomst van de tram volgde stellig beweert gezien te hebben dat een der trambedienden na van de tram afgestapt te zijn, Van der K. buiten het rijtuig trok, terwijl de andere trambediende zijne krachten inspande om Van der K. de handvat waaraan deze zich vastklampte te doen loslaten ;

Aangezien uit de omstandigheden der zaak en de destijds onmiddellijk gebeurde vaststellingen ten volle blijkt dat Van der K.'s rechter beenbreuk het rechtstreeksch gevolg is van dit brutaal optreden der trambedienden ;

Aangezien niettegenstaande de stellige verklaringen van den belangloze getuige Janssens, beide betichten steeds blijven loochenen Van der K. uit de tram met geweld te hebben

gesleurd ; dat dergelijke houding de andere gezegdens der trambedienden als verdacht doet voorkomen, namelijk wanneer zij beweerden dat Van der K. de eerste begonnen is met drie vuiststompen van achter op het hoofd van den wattmann toe te brengen ;

dat daarvan geen enkel bewijs bestaat en de wattmann zelf moest bekennen dat van die slagen geen spoor te bespeuren was ;

Aangezien het onderzoek aldus uitmaakt dat 2de en 3de betichten zich aan de hun verweeten vrijwillige slagen met onbekwaamheid tot werken vergrepen hebben en 1ste betichte zich slechts plichtig maakte aan 2de en 3de betichtingen ;

Aangezien ten voordeele van de tweede en derde betichten verzachtende omstandigheden bestaan voortvloeiende uit hun vroeger goed gedrag ;

Dat ten andere dient ten laste van de eerste betichte in aanmerking genomen dat hij reeds wegens onvrijwilligen doodslag gepleegd in staat van dronkenschap veroordeeld is geweest ;

Dat deze veroordeeling hem dus eertijds op het gevaar van den drank gewezen had en dat in die omstandigheden zijn plichtigheid wegens dronkenschap des te grooter voorkomt ;

Aangezien de verjaring regelmatig onderbroken is geweest voor de twee laatste betichtingen door het bevel van verzending in dato van 21 Juni 1933 ; dat inderdaad de raadmaker bevoegd is om een bekaagde wegens overtredingen voor de correctionele rechtbank te verzenden wanneer gezegde overtredingen zooals hier ter zake met een wanbedrijf samenhangend zijn (Cass. 27. III. 1924 Pas. 24 I. 255 ; Arr. Brus. Rev. Drt. Pénal, 1930. blz. 127) ;

Wat aangaat den eisch der burgerlijke partij :

Aangezien de burgerlijke partij volgende schadevergoeding eischt : 3.000 fr. wegens 3 maanden onbekwaamheid tot werken ; 500 fr. wegens kosten van geneesheer ; 1.000 fr. pijn en smarten ;

Aangezien betichten inroepen dat op 11 Januari de burgerlijke partij afstand gedaan heeft van al haar rechten en aanspraken spruitende uit het ongeval en bekend heeft dat bedoeld ongeval noch aan de maatschappij van Buurtspoorwegen noch aan haar personeel ten schulde kan geweten worden ;

Aangezien de maatschappij van Buurtspoorwegen naar aanleiding van dien afstand van haar klacht afgezien heeft en aan de Heer Procureur des Konings gevraagd heeft geen ander gevolg aan de zaak te geven ;

Aangezien uit den gegeven uitleg blijkt dat de burgerlijke partij het door de maatschappij van Buurtspoorwegen opgestelde stuk slechts onderteekend heeft in de vermeende hoop van alle strafrechtelijke vervolgingen te ontspannen, meer bepaald omdat hij vroeger een voorwaardelijke straf had opgelopen ; dat het aan de maatschappij van Buurtspoorwegen niet behoorde over de strafrechtelijke vervolging te beschikken en de door haar beloofde prestatie dus volstrekt waardeloos was ; dat bijgevolg de door Van der K. genomen verbintenis geen gerechtelijke causa heeft en diensvolgens niet bekrachtigd kan worden ;

Aangezien de gevorderde schadevergoeding gerechtvaardigd is en het bedrag ervan niet ernstig betwist wordt ; dat echter een gedeelte der verantwoordelijkheid dient gelegd ten laste van de burgerlijke partij zelve die door hare onbetamelijke aanleiding gegeven heeft tot het laakbaar optreden der trambedienden ; dat dit gedeelte billijk op 1/5 kan geschat worden.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

1° KANTON — 18 OCTOBER 1933

Vrederechter : M. Raynaud.
Pl. : Mrs J. Timmermans en G. Sano.

HANDELSHUUROVEREENKOMST. — WET VAN 5 AUGUSTUS 1933. — VOORWAARDEN VAN ONTVANKELIJKHEID VERSCHILLENDE VAN VOORWAARDEN VOOR VERMINDERING. — INACHTNAME VAN ALLE INKOMSTEN VAN HUURDER. — SPAARBOEKJE.

Er moet een onderscheid gemaakt worden tusschen de voorwaarden betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot vermindering en de regels betreffende het vaststellen van het bedrag van die vermindering. Voor wat betreft de ontvankelijkheid moet slechts rekening gehouden worden met het gebrek aan evenwicht der prestaties wegens den economischen toestand ; voor wat betreft het bedrag der vermindering moet de rechtbank integendeel rekening houden met de hulpmiddelen van den huurder. Indien de huurder een spaarboekje bezit moet eventueel met het bedrag hiervan rekening gehouden worden.

Voorts t/ Dens.

Aangezien de vraag strekt ten einde de verweerder voor recht te hooren zeggen dat, bij toepassing der wet van 5 Augustus 1933, eischer gerechtigd is om, van af 1 April 1933, tot 1 April 1935, een verminderde huur te betalen die eischer schat op 1.000 fr. per maand ; verweerder zich te hooren veroordeelen tot de kosten ;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluitselen ;

Aangezien eischer doet gelden tot staving zijner rechtsovereenkomst dat, ingevolge huur-overeenkomst van 29 December 1929, geregistreerd te Antwerpen, eischer, vanwege den verweerder in huur heeft het onroerend goed staande en gelegen Lange Slachterijstraat, waarin hij zijne handelszaak drijft ; dat hij een maandelijksch bedrag aan huurgelden heeft te betalen van fr. 3000 ; dat in de huidige crisistoestandigheden deze huurprijs buiten verhouding is met de opbrengst van den handel gedreven door eischer ; dat hij de verminderde huurprijs schat op fr. 1000 per maand ;

Aangezien de huurovereenkomst doet blijken dat de huurprijs van het huis staande en gelegen Lange Slachterijstraat fr. 1.000 per maand bedraagt ; dat de huurprijs van het huis Lange Slachterijstraat, 32, fr. 1.000 bedraagt ;

Aangezien buitendien bedongen werd dat eischer duizend frank per maand moet betalen, als vergoeding, voor uitbating van den veehandel ;

Aangezien, volgens de inleidende dagvaarding, in de huizen door eischer in huur bekomen, een dubbelen handel gedreven wordt, die van herbergier en die van vleeschhandelaar ;

Aangezien eischer beweert dat het bedrag van de gezamenlijke huur, wegens de economische omstandigheden, buiten verhouding is met de voordeelen die de huurder uit het genot van de verhuurde goederen halen kan, maar dat verweerder zulks betwist ;

Aangezien de partijen tegenstrijdig zijn over feiten wier beoordeeling een kunde vergt die vreemd is aan de Rechtbank ; dat het dus noodig en nuttig is over te gaan tot den maatregel van onderzoek hierna bepaald ;

Aangezien blijkt uit de besprekingen der wet van 5 Augustus 1933 dat een onderscheid moet gemaakt worden tusschen de voorwaarden betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot vermindering en de regels betreffende het vaststellen van het bedrag van die vermindering ; dat, wat betreft de ontvankelijkheid slechts moet rekening gehouden worden met het gebrek aan evenwicht der prestaties wegens den economischen toestand, maar dat, wanneer het bedrag der vermindering moet vastgesteld worden, de rechtbank moet in aanmerking nemen ook de hulpmiddelen van den huurder ; dat deze uitlegging vereenigbaar is met den wil van den wetgever die aan den rechter opdraagt, naar de regels der billijkheid, het bedrag der vermindering vast te stellen. (Ann. Parl. Sénat 3 août 1933 p. 744. — Ann. Parl. Ch. 4 août 1933 p. 1317. — C. Vullers et D. Declaire Commentaire de la loi du 5 août 1933) ;

Aangezien dus, ten onrechte, de eischer beweert dat, zoo hij een spaarboekje bezit er geen rekening behoeft gehouden te worden

Aangezien de eischer erkent dat hij geen boekhouding heeft voor het drijven van zijnen handel van herbergier ;

Aangezien aanlegger niet betwist dat, voor zijn handel in vleesch, hij beschikt over een boek waarvan de opteekeningen gedaan werden in potlood en aanvagen op 26 Juni 1923 ;

Om deze redenen :

Wij, Jozef Raynaud, Vrederechter van het eerste kanton der stad Antwerpen, vooraleer recht te doen over den grond der zaak, benoemen als deskundige : 1° den heer Robert Horta, bouwmeester te Berchem, Transvaalstraat, n° 39, dewelke voor zending zal hebben de vaste goederen door eischer in huur genomen te beschrijven, den toestand ervan te doen kennen ; de werkelijke of normale opbrengst der onderverhuringen ; zijn meening te doen kennen die nuttig zou zijn voor een billijke regeling van het geschil ; 2° den heer Louis De Cnodder, wonende te Antwerpen, Constitutiestraat n° 46/1, dewelke voor zending zal hebben zijn meening te doen kennen over alle de inkomsten van den eischer, welke ook de oorsprong of de bron van die inkomsten weze, met uitsluiting van de normale onderverhuring ; de belangrijkheid der winsten, zonder rekening te houden met de persoonlijke bekwaamheid van eischer of van zijn bedrevenheid ; alle gegevens doen kennen die nuttig zouden kunnen zijn voor een billijke regeling van het geschil ;

Voorbehouden de kosten.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

2° KANTON. — 26 OCTOBER 1933

Vrederechter : M. Van Spilbeeck.
Pl. : Mters J. De Raedemaeker en Pollet.

HANDELSHUUROVEREENKOMSTEN. — WET VAN 5 AUGUSTUS 1933. — HUURDER DIE GEEN BOEKHOUDING HEEFT. — NIET ONTVANKELIJKHEID.

Indien een huurder die bij toepassing van de wet van 5 Augustus 1933 vermindering zijner huur vraagt, erkent geen handelsboeken te bezitten, moet zijne vordering onontvankelijk verklaard worden.

Om de wet van 5 Augustus 1933 te kunnen inroe-

pen moet de huurder ingeschreven zijn op het handelsregister.

J. Taeymans t/ Wed. Timmermans.

Aangezien de vraag strekt ten einde den maandelijkschen huurprijs van het gedeelte handelshuis, gestaan Provinciestraat, 154, te Antwerpen door aanlegger in huur genomen aan fr. 1200 in de maand, te hooren verminderen op 600 fr. of op zulke door de rechtbank te bepalen ; verweerder zich bovendien te hooren veroordeelen om aan aanlegger te betalen ten titel van wedergaaf der te veel betaalde huurgelden en dit van af 1 April 1933, volgens de vast te stellen vermindering, te samen met verwijzing van verweerder in de gerechtelijke intresten en de kosten des gedinges, met verklaring van voorloopige uitvoerbaarheid van het te vellen vonnis ;

Gehoord partijen in hunne middelen en gezegden :

Aangezien aanlegger betoogt dat hij in huur heeft het huis gestaan en gelegen te Antwerpen, Provinciestraat, 154, mits fr. 1200 per maand en hij bij toepassing der wet van 5 Oogst 1933, vermindering der huur vraagt op fr. 600 per maand ;

Aangezien verweerder de ontvankelijkheid van den eisch betwist omdat het huis niet voornamelijk eene handelsbestemming heeft ; dat verders hij de gegrondheid van de vordering bekampt en tot staving daarvan aanvoert dat hij uit eigen beweging eene vermindering van fr. 100 per maand van af 1 Juni 1932 toestond, wat wederzijds werd vastgesteld ; dat niettegenstaande dit, aanlegger steeds weigert vrijwillig de huur en de belastingen te betalen en slechts na gebruik van gerechtelijke middelen betaalt ; dat hij de bescherming der wet niet verdient ; dat hij nog 750 fr. per maand van de voortverhuring optrekt ; dat verweerder terloops ook nog onze aandacht trekt op het feit dat aanlegger bekend heeft geen handelsboeken te bezitten ;

Dat wij deze laatste omstandigheid, eene genoegzame reden vinden om aanleggers eisch wegens niet ontvankelijkheid af te wijzen ;

Dat inderdaad de wet van 5 Oogst 1933 uitsluitend naar reden van bestaan vindt in de handelsaangelegenheden der huurders ;

Dat een handelaar krachtens art. 16 Koophandelswetboek verplicht is handelsboeken te houden ;

Dat zulke verplichting geen doode letter mag blijven en een herbergier even als welk ander handelaar tot naleving derzelve gehouden is ;

Dat het waarlijk niet denkbaar is dat een handelaar vermindering der huur kome vragen om reden dat zijn zakengang niet meer in verhouding is met de vastgestelde huur, dan wanneer hij zelf de essentiële maatregel tot regeling en vaststelling van dien zakengang — met name het houden eener regelmatige boekhouding — niet genomen heeft ;

Dat de wetgever als hoofdvoorwaarde der toepassing van de wet van 5 Oogst 1933 gesteld heeft : dat de huurder blijkbaar in verhouding weze der handelsvoordeelen welke de huurder uit het gehuurde goed kan trekken ;

Dat om dit te kunnen nagaan een eerste overzicht der boekhouding onontbeerlijk is ;

Dat het in de verre naaste aan de Rechtbank niet mogelijk is zich dienaangaande eenig begrip te vormen in het huidige geschil, vermits aanlegger verklaart geen boekhouding te bezitten en het dus niet vaststaat dat er eene bijkbare wanverhouding voorhanden is ;

Dat al de gegevens die aanlegger zou kunnen verschaffen van natuurwege onder bewijs opzicht zoodanig broos zijn dat ze aan de rechtbank niet tot richtsnoer zouden kunnen dienen in een geding zoo delicaat als dit strekkende tot inbreuk aan eene vrije onderschreven overeenkomst ;

Dat buiten deze beschouwingen nog dient aangestipt dat aanlegger niet bewijst in het handelsregister geschreven te zijn ;

Dat alhoewel het geschil sensu stricto van burgerlijken aard is, het toch in werkelijkheid zijn oorsprong vindt in de handelshoedanigheid van aanlegger en in rechtstreeks verband staat met zijn handelsaangelegenheden, en er dus reden is tot toepassing van art. 12 der wet van 9 Maart 1929 ;

Om deze redenen :

Wij, Vrederechter, verklaren den eisch niet ontvankelijk, en stellen de kosten ten laste van aanlegger.

AAN ONZE ABONNÉS !

Het ligt in eenieders bereik met wat goeden wil, ons ten minste één nieuw abonnent bij te brengen.

**DAT IEDER HIERVOOR
ONMIDDELLIJK ZORGE!!**

Wetgeving.

Wetsvoorstel tot oprichting van een Nationale instelling van crediet op onroerende goederen.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

Grond- en hypotheaire crisissen zijn geen nieuwigheid en de gevallen waarin ontleeners en geldschietters, dank zij een tusschenkomst van den Staat, gered werden zijn niet zeldzaam. Het volgende geval is vermaard :

Na den Zevenjarigen oorlog, werden de grondbezitters uit sommige provinciën van Silezië, die volkomen geruïneerd waren, met ontelgening bedreigd, toen een handelaar uit Berlijn, Kaufman Bürling, op het denkbeeld kwam deze eigenaars in een bond te vereenigen, waarin zij zich hoofdelijk verbonden wanneer aan een hunner een leening toegestaan werd.

Toen deze instelling, welke door Frederik II aangemoedigd werd, in Silezië den meesten bijval vond, gingen ook de andere Duitse staten denzeliden weg op, door de vorming van vereenigingen van grondbezitters aan te moedigen.

In vele gevallen werden de leeningen bewijfeld op langen termijn en de ontleeners betaalden hun schuld door middel van jaarsommen waarin intrest, kosten van beheer en een zeker bedrag voor de aflossing, 0,5 tot 2 % van het kapitaal, begrepen waren.

Deze vereenigingen werkten meestal onder het toezicht van den Staat; zij waren onderworpen aan uiterst scherpe regelen en mochten tegenover in gebreke blijvende schuldenaars hun toevlucht nemen tot zeer strenge dwangmiddelen. Van hun ontstaan af, stonden zij in hoog aanzien en de pandbrieven welke door haar uitgegeven werden konden zelfs in de verschrikkelijkste economische crisissen het vertrouwen der kapitaalbezitters niet doen wankelen.

Deze instellingen hebben, in Duitschland, onschatbare diensten bewezen; zij hebben in ruime mate bijgedragen tot de geleidelijke vrijmaking van de hypotheekschuld; en door van den landbouwer een vrij grondbezitter te maken, zijn zij een weldaad voor den landbouw geweest.

De middenstand doorworstelt voor het oogenblik een dergelijke crisis, waarvan de voornaamste kenmerken zijn :

1° Kapitaal ontleend in een tijd van creditinflatie gevoigd door een tijd van deflatie welken wij thans beleven ;

2° Devalorisatie van de panden tengevolge van de crisis en te groote toevoer op de markt der onroerende goederen ;

3° Meestal voor dezen tijd te hoogen rentevoet ;

4° Uitbuiting van onwetende ontleeners door al te sluwe geldschietters.

Twee wetsvoorstellen hebben reeds het licht gezien, allebei even gevaarlijk, daar zij in groote mate afbreuk doen aan de inrichting van het krediet: 't is te zeggen aan het bedrijfsleven en aan de Natie zelf.

De middenstand is er tegen.

Deze vraagt noch de inflatie, noch zijn schuld te verhoogen.

Hij ziet in dat, in de huidige omstandigheden en moeilijkheden van allen aard, de stichting van vereenigingen tusschen schuldenaars of tusschen geldschietters niet meer volstaat om de moeilijkheden van het oogenblik op te lossen. In de plaats hiervan moet gestreefd worden naar verstandhouding tusschen schuldeischers en schuldenaars, naar samenhorigheid tusschen geldschietters en ontleeners, waarvan het doel een voorloopige stabilisatie zijn moet en een compensatie van risico's van verschillenden aard.

Zulke verstandhouding, zulke samenhorigheid, blijken thans onmogelijk zonder een tusschenkomst van den Staat.

Bijgevolg, vraagt de middenstand aan den Staat, dat deze zijn gezag in de schaal leggen en zijn controle ten dienste stellen zou, ten einde ofwel een minnelijke schikking tusschen schuldeischer en schuldenaar te bewerken, hetzij een wettelijke samenhorigheid tusschen schuldeischers en schuldenaars te verwekken.

Hij vraagt dat de geest van individueel of collectief egoïsme zou vervangen worden door den geest van samenhorigheid en van onderlingen bijstand.

De middenstanders wijzen het begrip van Staat-Voorzienigheid van de hand.

Zij vragen aan den Staat noch geld, noch krediet. Zij vragen hem alleen de hulp welke hij hun normaal geven moet, 't is te zeggen den steun van zijn gezag en van zijn toezicht.

Ons wetsvoorstel gaat uit van deze beginselen.

In breede trekken komt het hierop neer :

Aan een zekere categorie van hypotheeknemers (dezen van klein en gemiddeld belang), slachtoffers van mislagen begaan sedert den oorlog, moet een helpende hand toegestoken worden om hen te helpen de crisis te boven te komen. Deze bijstand zou den vorm moeten aannemen van een overeenstemming tusschen schuldeischer en schuldenaar. Het kan misschien onmogelijk zijn die verstandhouding door te voeren. Er is dus een verbindingsorgaan noodig, hetwelk wanneer er geen verstandhouding tusschen schuldeischer en schuldenaar mogelijk is, een rechtvaardig vergelijk zou mogen opleggen, waarbij rekening behouden wordt en met het verlangen van den schuldenaar om te kunnen «leven» en met dit van den schuldeischer om zijn gelden te kunnen losmaken. Beider verlangen is even gewettigd.

Zulks is echter niet mogelijk zonder tusschenkomst van het gezag van den Staat, noch zonder controle van den Staat.

Ziehier de voorgestelde oplossingen :

1° Instelling van een Staatsorganisme genaamd :

Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen (N. I. C. O.), hetwelk bemiddelend zou optreden tusschen schuldeischer en schuldenaar ;

2° Indien de schuldenaar het niet eens geraakt met zijn schuldeischer, neemt hij zijn toevlucht tot de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen ;

3° De Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen bepaalt de voorwaarden van intrest en aflossing, tegen welke zij geneigd is de schuldvordering over te nemen.

Sommige minima en maxima van rentevoet en van duur worden bepaald door de wet of de Koninklijke besluiten ter uitvoering.

Er dient opgemerkt dat de afkoop niet steeds verplichtend kan zijn voor de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, want die instelling moet toch de absoluut hopeloze gevallen kunnen verwijderen, die door geen uitstel van betaling kunnen verholpen worden ;

4° De schuldeischer wordt verwittigd door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen.

En van twee, één :

Ofwel aanvaardt de schuldeischer deze schikking: De akte van leening wordt bijgevolg gewijzigd met een minimum van kosten.

De tusschenkomst van den Staat speelde een afdoende rol, de vrede wordt hersteld tusschen twee burgers, er wordt een eigendom minder op de markt gebracht. Een ongelukkige en te goeder trouw zijnde schuldenaar bekomt nieuwe termijnen om de « crisis te boven te komen ».

Ofwel aanvaardt de schuldeischer deze schikking niet. In dit geval, zal de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen de dading opleggen, met de inschuld af te koopen tegen titels aan houder, door haar uitgegeven onder het toezicht van den Staat.

Hier komen nu twee begrippen tusschen beide :

1° De afkoop der inschuld mag den schuldeischer niet meer voordeelen opleveren, dan hij uit een minnelijke schikking zou bekomen hebben ;

2° De regel der maatschappelijke solidariteit vergt dat de markt der vaste goederen niet meer overladen zij, dan dit thans reeds het geval is. Er mag dus op geen absolute wijze rekening gehouden worden met het strikt recht van den schuldeischer van, op korten tijd, gereed geld te bekomen. Nochtans mag men hem ook niet nutteloos dwarsboomen, zijn recht verminken buiten sommige perken.

Gevolg van deze beide begrippen :

a) er kan geen sprake van zijn den schuldeischer in geld uit te betalen ;

b) de rechtvaardigheid wil nochtans dat hem een schuldbekentenis gegeven wordt, die nogal gemakkelijk te gelde kan gemaakt worden.

Ons wetsvoorstel schijnt daartoe geschikt :

De Nationale Instelling voor Kredieten op Onroerende Goederen betaalt den schuldeischer met titels aan houder die een soort van pandbrieven uitmaken.

Deze titels brengen intrest op, welke door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen wordt betaald.

Zij zijn op vasten datum uitkeerbaar.

Zij kunnen voortijdig uitgekeerd worden.

Zij worden uitgegeven onder het toezicht van den Staat.

Zij mogen verhandeld worden: van hand tot hand op de vrije fondsenmarkt, of in de openbare veiling ter Beurs, ofwel, zoo de Beurscommissies van Antwerpen, Brussel en Luxemburg ze willen laten kwoteeren, wanneer de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen haar sporen zal verdiend hebben, van uur tot uur verhandeld ter Beurs.

Zeker, de schuldeischer die van geen minnelijke schikking met zijn schuldeischer wil weten, verliest zijn recht op gedwongen tenuitvoerlegging, doch wij herinneren aan de tijdsomstandigheden die vergen dat niemand zijn recht tot het uiterste nastreeft. Daar hij, anderzijds, titels aan houder ontvangt, in 't begin misschien moeilijk te verhandelen, later wellicht gemakkelijker, wordt die schuldeischer nog zacht behandeld. Zijn recht op gereed geld wordt vertraagd, doch niet afgeschaffd.

En deze beschikking wordt hem slechts opgelegd indien hij geen basis tot minnelijk accoord met zijn schuldenaar heeft gevonden.

Onmiddellijk rijst nochtans de vraag :

Welke zekerheid bestaat er :

a) dat de intresten der obligaties zullen betaald worden ?

b) dat het kapitaal zal uitgekeerd worden ?

Hierop geven wij een drievoudig antwoord :

a) Geen schuldeischer is volstrekt verplicht zijne schuldvordering te laten afkopen. Indien hij geen betrouwen heet in de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, staat het hem vrij, met zijn schuldeischer eene regeling te treffen ;

b) De Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen heeft voor doel den schuldenaar in de mogelijkheid te stellen door eenig uitstel terug op dreef te komen.

In ieder geval zal dan ook moeten onderzocht worden om de wijze van aflossing vast te stellen, welke het voordeeligste is voor den schuldenaar en tevens de wettige belangen van den schuldeischer in aanmerking neemt. Het aantal der annuïteiten

met hun vast of veranderlijk bedrag, schijnt dien uitslag te verzekeren. Daarom voorziet het wetsvoorstel geen bedrag voor de jaarlijksche aflossingen noch een rentevoet voor de obligaties. Het laat de zorg hiervan over aan de deskundigen welke dit punt zullen te onderzoeken krijgen (art. 11 en 13). Het ware wenschelijk dat de obligaties er zijn met « veranderlijken intrest », waardoor men, voor de eerste jaren, een lagen rentevoet zou bepalen — dus voor den tijd van crisis, — en later een hooger voet, wanneer het meerendeel der schuldenaars terug op dreef zullen zijn.

Het ware zelfs aan te bevelen dat de rentevoet, evenals een dividend, ieder halfjaar, na onderzoek van den toestand, zou vastgesteld worden. Het principe van de maatschappelijke solidariteit zal hierin eene nieuwe toepassing vinden.

Daarom ook, wordt er, voor de obligaties, een in principe langeren duur (art. 10) voorzien dan die van de leeningen waarop zij betrekking hebben, daar dit uitstel den toestand van den schuldenaar gedurende de eerste moeilijke jaren moet kunnen vergemakkelijken.

Onzes inziens, zou men zelfs zoo ver mogen gaan, dat men in den beginne slechts een gedeelte van den intrest zou doen betalen, om hem later, zonder samenstelling van intresten, bij gewone instresten te voegen ;

c) Sirafmaatregelen worden tegenover den in gebreke blijvende schuldenaar behouden.

Ingevolge de vermindering voorzien bij artikel 15, wordt het aanwenden hiervan minder kostelijk.

Kortom, de zekerheid voor de betaling van de intresten en van het kapitaal zal gegeven worden door het geheel van de onroerende goederen welke het algemeen en bevoorrecht pand van de obligatiehouders zullen vormen (art. 12) en door het geheel der schuldenaars aan welke men den tijd laat, voor de onroerende goederen, om hunne waarde terug te krijgen, voor den schuldenaar om nieuwe inkomsten te zoeken ; ook door het feit dat de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen alle hopeloze gevallen zal mogen verwijderen, namelijk die waarbij blijkt dat de schuldenaar volkomen in de onmogelijkheid is zelfs een deel zijner verplichtingen na te komen.

Maar dit zou niet volstaan.

Ook moet men hebben :

1° Een gezond beheer :

2° Een zuinig beheer.

De voorgestelde oplossing bestaat in de splitsing van het beheer : sommige groote richtsnoeren worden door den Staat gegeven, te weten : de koninklijke besluiten ter uitvoering.

Binnen het bestek der koninklijke besluiten, wordt het beheer toevertrouwd aan een reeds bestaand organisme dat reeds gespecialiseerd is in de credietleeningen aan den middenstand : de hoofdkas voor het Klein Beroepscrediet, die reeds haar proeven heeft geleverd.

Het toezicht over het geheel wordt verzekerd door het Adviseerend Comité van de Hoofdkas voor het Klein Beroepscrediet, optredend als College van Censoren. Het betaalt uit : één vertegenwoordiger van het Ministerie van Financiën, één vertegenwoordiger van de Spaarkas, één vertegenwoordiger van de Nationale Bank, één vertegenwoordiger van het Ministerie van Landbouw en Middenstand, vier vertegenwoordigers van de Vereenigingen voor het Klein Beroepscrediet.

Dit beheer zal weinig kosten, want alle groote wedden zijn afgeschaft, zowel voor het administratief als voor het financieel beheer. Eenige beambten (een klein aantal), eenige kleine vergoedingen zullen volstaan om al het werk te vergoeden en te verzekeren, in de beste voorwaarden.

Waarschijnlijk zal de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen in die omstandigheden winst kunnen boeken. Logisch krijgt deze winst, opgebracht door een instelling met sociaal doel, ook een sociale bestemming.

Eerst een vergoeding voor den Staat. Er worden hem geen offers gevraagd, maar wel dat hij zou verzaken aan het heffen van sommige belastingen, rechten en taxes van mutatie, overschrijving, zegels, enz., die nutteloos de lasten zouden bezwaren van dading, afkoop en eventuele gedwongen tenuitvoerlegging.

De zwaarte van deze lasten zou vooral de rechtstreeksche dadingen tusschen schuldeischers en schuldenaar kunnen beletten, die toch de voornaamste bewerkingen moeten zijn. Wij stellen dus voor tien tot honderd van de netto winst over te laten aan den Staat.

Het saldo zou moeten dienen om een nationaal fonds op te richten voor crediet op langen termijn, dat voor onze vaklieden, kleine landbouwers, ambachtlieden en neringdoeners, ja zelfs voor de vrije beroepen, in een woord voor onze kleine burgerij, de rol zou vervullen die de Maatschappijen voor Goedkoop Woningen en van Werkmanswoningen, met zooveel nut vervuld hebben voor de loontrekkenden en de arbeiders.

Aan de vaklieden, kleine pachters, kleine neringdoeners en nijveraars toelaten goedkoop eigenaars te worden van het gebouw of van het gedeelte van het gebouw waar zij hun beroep uitoefenen, zal zeker een bron zijn van sociale vrede en een aanmoediging tot den arbeid.

In een woord, het wetsvoorstel past den regel toe, die voortaan de sociale bedrijvigheid van den Staat moet beheerschen :

Eerbied voor de vrijheid in de mate waarin de maatschappelijke solidariteit dit toelaat, desnoods opgedrongen door het gezag van de Regering en toegepast onder haar toezicht.

Maar het wetsvoorstel reikt verder :

Talrijk zijn de hypotheaire schuldeischers die hunne schuldvordering zouden willen te gelde maken.

De middelen waarover zij kunnen beschikken zijn te kostelijk : Pandstelling of verkoop van de inschuld.

Op grond van het wetsvoorstel, kunnen zij hunne schuldvordering met weinig kosten te gelde maken :

Mits overeenkomst tusschen schuldeischers en schuldenaars, kan de inschuld afgekocht en omgezet worden in obligaties van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen.

Hier kan de afkoop niet verplicht gesteld worden, daar dit niet tevens eene sociale en financieele bewerking meer is, maar eene louter financieele bewerking welke voor doel heeft de credieten, gedeelt door eene hypotheek, los te krijgen ; vastgelegde fondsen weer in omloop te brengen ; de afzonderlijke geldschietter aan te moedigen om zijn geld rechtstreeks aan de kleine ontleeners, tegen redelijke voorwaarden, toe te vertrouwen ; om eene zijde van het kiesche vraagstuk op te lossen, bestaande in het samenbrengen van den wensch van den geldschietter om, in geval van noodwendigheid, zijn geld zonder veel moeilijkheden te kunnen terugbekomen, en dien van den leener strekkende om zoo lang mogelijk dit geld te kunnen behouden om er het meeste voordeel uit te trekken.

De quaestie van de waarborgen speelt dus hier een overwegende rol.

De overeenstemming van den schuldenaar lijkt noodig, want om de inschuld welke de schuldeischer wensch af te koopen, aan de werking van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen aan te passen, moeten groote veranderingen gebracht worden aan den duur van de leening en aan de wijze van terugbetaling.

In feite, heeft de schuldenaar geene gegronde reden om het niet eens te zijn, daar :

a) de duur altijd minstens tien jaar zal bedragen ;

b) de annuïteit op een juiste manier zal berekend worden ;

c) de schuldenaar zonder speciale vergoeding zijne schuld volkomen mag aanzuiveren wanneer hij dit verkiest.

Men zou dus van zijne toestemming kunnen afzien, vermits zijn toestand in alle opzichten zal verbeterd zijn.

Maar het is niet geraadzaam onnoodig inbreuk te maken op het principe volgens hetwelk de overeenkomsten als wet gelden voor de partijen, en om die reden hebben wij liever het principe van het akkoord tusschen schuldenaar en schuldeischer behouden.

Dit wetsvoorstel heeft dus voor doel, het land met een Nationaal Instrument te begiftigen, dat er toe strekken zal, de markt van het Hypothecair Crediet te regelen, en om het vraagstuk van de snelle en goedkoop mobilisatie der hypotheecaire schulden op te lossen. In tijd van crisis, zal dit van ondergang vrijwaren. Te allen tijde, zal het de kleine hypotheecaire beleggingen aanmoedigen door de mogelijkheid die er bestaat, in geval van noodwendigheid, hunne mobilisatie opnieuw te bekomen.

Het tijdelijk ontbreken van inkomsten — en niet de opoffering — dat aan den Staat wordt gevraagd, zal hem teruggegeven worden door zijne deelname aan de winsten der handelingen.

WETGEVENDE OPVATTING VAN HET WETSVOORSTEL

Wij zijn van oordeel dat eene Credietinstelling hare werking aan de kredietmarkt moet kunnen aanpassen.

Daarom bepaalt de wetstekst er zich bij de principes op te noemen, zonder in bijzonderheden van toepassing te treden.

Deze zullen geregeld worden door de Uitvoerende Macht, onder vorm van Koninklijke besluiten die zelf slechts de algemeene lijnen van toepassing zullen aangeven.

De bijzonderheden behoren tot de bevoegdheid van het bestuur zelf van de Instelling.

De Koninklijke besluiten kunnen gemakkelijk gewijzigd worden, om rekening te houden met nieuwe economische omstandigheden als deze zich mochten voordoen.

Aldus opgevat, beantwoordt ons wetsvoorstel aan de algemeene uitgedrukte wenschen :

1° Het parlementair werk vereenvoudigen, met de vervelende of door hun betrekkelijke onveranderlijkheid gevaarlijke bijzonderheden te vermijden ;

2° De Uitvoerende macht versterken in haar onderscheidene graden, met haar de zorg over te laten om de bijzonderheden te regelen, naar de onderscheidene trappen van die Macht ;

3° Een samengaand toezicht invoeren van de Wetgevende macht (Parlement) en de Uitvoerende macht (Regering) op een reeks creditverrichtingen die, door hun getal, de openbare orde aanbelangen.

F. VAN ACKERE.

WETSVOORSTEL

NATIONALE INSTELLING VOOR CREDIET OP ONROERENDE GOEDEREN

Eerste artikel.

BENAMING.

Er wordt een Credietinstelling tot stand gebracht, met rechtspersoonlijkheid, onder de benaming van : Nationale Instelling voor Crediet op Onroerende Goederen (N. I. C. O.).

Art. 2.

DOEL.

Deze Instelling heeft voor doel : 1° de hierna bepaalde hypotheecaire schuldvorderingen af te koopen, tegen de bij deze wet en de Koninklijke besluiten ter uitvoering bepaalde voorwaarden ; 2° alle andere handelingen van onroerenden aard te doen binnen de perken die daartoe zullen gesteld worden bij de artikelen 14 en 19 en de Koninklijke uitvoeringsbesluiten ; 3° de obligaties die zij zal mogen uitgeven af te koopen.

Art. 3.

VERPLICHTE AFKOOP.

Zullen door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen moeten afgekocht worden, mits de schuldenaar het aanvraagt en dat de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen er in toestemt, en zonder dat de schuldeischer er zich anders kan tegen verzetten dan op de bij artikel 6 dezer wet voorziene wijze :

§ I. — Elke schuldvordering wegens een hypothecaire leening die aan de volgende voorwaarden beantwoordt :

a) dat de gezamenlijke hypothecaire leningen van den schuldenaar geen 100.000 frank te boven gaan, op den datum dat de afkoop wordt aangevraagd ;

b) dat de leening vóór 1 Januari 1931 aangegaan zij ;

c) dat de in de akte bepaalde rentevoet hooger zij dan het bij Koninklijke uitvoeringsbesluiten vastgestelde maximum, ofwel, indien de leening werd aangegaan mits jaarlijksche aflossingen, dat uit de ontleding van deze jaarlijksche aflossing blijkt dat de in de akte bepaalde rentevoet, verhoogd met om 't even welke andere lasten dan een klimmende aflossing van het kapitaal, en dat, eventueel, de schuld door een levensverzekeringspremie bezwaart met een werkelijken interest hooger dan het bij gezegde Koninklijke besluiten bepaald maximum.

§ II. — Elke schuldvordering wegens een akte van hypothecaire credietopening, door den schuldeischer opgezegd, en die de bij § I, hierboven gestelde voorwaarden vervult.

In dit geval, zal de akte van credietopening worden omgezet in akte van leening met bepaalden duur.

§ III. — Elke schuldvordering beantwoordende aan de bij § I, littera a) voorziene voorwaarden en in staat van gedwongen tenuitvoerlegging zijnde, de oorspronkelijke akte weze dan een leening of een credietopening, doch onder voorwaarde dat zij vóór 1 Januari 1931 werd aangegaan.

Art. 4.

NIET-VERPLICHTE AFKOOP.

§ I. — Kunnen ook worden afgekocht, doch op een gemeenschappelijke aanvraag van den schuldeischer en van den schuldenaar, en mits overeenstemming met de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, de schuldvorderingen beantwoordende aan de bij § I, litteris a) en b) van artikel 3 bepaalde voorwaarden, de oorspronkelijke akte weze dan een akte van leening of een credietopening.

§ II. — Een hypothecaire schuldvordering kan niet voor een gedeelte alleen worden afgekocht, tenzij met overeenstemming van den schuldeischer, den schuldenaar en de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen.

Art. 5.

De verplichte afkoop van een hypothecaire schuldvordering, in tweeden of anderen rang, kan alleen dan worden bekomen, wanneer het geheel van de ingeschreven schuldvorderingen niet, in hoofdsom, het bij littera a) van § I van artikel 3 bepaalde cijfer overschrijdt.

Art. 6.

VERZET TEGEN DEN VERPLICHTEN AFKOOP.

Elke hypothecaire schuldeischer kan verzet doen tegen den afkoop van zijn schuldvordering, m.i.s. aan zijn schuldenaar dezelfde voorwaarden van interest en van leeningsduur toe te staan, als die door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen bewilligd.

Art. 7.

Wanneer het leeningen betreft zonder jaarlijksche aflossingen bewilligd, kan de schuldenaar echter zijn schuldeischer niet verplichten een terugbetaling door aflossingen te aanvaarden. In dit geval, volstaat het dat de schuldeischer een gelijken rentevoet aanvaardt als die door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen wordt gevraagd, en een gelijken duur als die door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen voor de terugbetaling wordt bewilligd.

Art. 8.

BETALING VAN DEN SCHULDEISCHER.

Het aan den schuldeischer verschuldigde bedrag, in hoofdsom en verschenen interesten tot het maximumcijfer teruggebracht, en eventuele kosten van de vervolgingen, zullen hem worden betaald in door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen uitgegeven obligatiën, ter uitzondering van de breuk lager dan 100 frank welke hem door den afgekochten schuldenaar in specie moet uitgekeerd worden. Al de in vreemde deviezen gestelde schuldvorderingen zullen omgezet worden in Belgische franks aan den koers van den verlijdensdag der akte van afkoop of van akkoord.

Art. 9.

Al de bedingen van vergoeding voor vervroegde terugbetaling, al de bedingen gezegd « goudclausules » of er toe strekkende het teug te betalen kapitaal te wijzigen volgens de goudpariteit van den Belgischen frank of van den belga, of volgens hun pariteit met vreemde deviezen, worden als nietbestaande geacht, wanneer de schuldvordering het voorwerp van een afkoop is geweest.

Art. 10.

UIT TE GEVEN OBLIGATIËN.

De obligatiën zullen bestaan uit aandeelen van 100, 500 en 1.000 frank. Zij zijn, voor elke schuldvordering, uitkeerbaar na een gelijk getal jaren als dat van de voorziene jaarlijksche aflossingen

voorzien voor de terugbetaling van de schuldvordering aan de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, vermeerderd met een aantal bij Koninklijk besluit te bepalen jaarlijksche aflossingen.

De obligatiën zijn aan houder.

Zij kunnen vóór den vervaltijd worden terugbetaald, volgens bij Koninklijk besluit te nemen beslissing :

De Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen kan bij Koninklijk besluit worden gemachtigd andere obligatiën uit te geven om het bij artikel 18 te stichten Nationaal Fonds voor Krediet op Onroerende Goederen op langen termijn te stijven.

Art. 11.

Die obligatiën zullen interest afwerpen, volgens de bij Koninklijk besluit te bepalen regelen. De interesten zullen vrij zijn van alle tegenwoordige en toekomstige belastingen.

Art. 12.

Het geheel van de door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen uitgegeven obligatiën, uit kracht van de voorgaande bepalingen, zal worden gewaarborgd door het geheel der ten bate van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen genomen hypothecaire inschrijvingen.

Art. 13.

TERUGBETALING VAN DE AFGEKOCHE SCHULDVORDERINGEN.

De door de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen afgekochte schuldvorderingen zullen haar worden terugbetaald door middel van jaarlijksche aflossingen, bestaande alleenlijk uit den interest en het terug te betalen kapitaalsgedeelte, volgens de bij de Koninklijke uitvoeringsbesluiten te bepalen regelen.

De aflossingen zullen ten getale zijn van 10, 20, 30, 40 of 50, zonder tusschenliggende breuken.

De jaarlijksche aflossing kan in breuken worden verdeeld.

Elke afgekochte schuldvordering kan voortijdig worden terugbetaald, zonder andere kosten dan die van opheffing.

Art. 14.

De Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen is er toe gemachtigd de met hypotheek bezwaarde vaste goederen te haren bate te verkrijgen en ze weder te verkoopen.

Art. 15.

KOSTEN VAN AKTEN.

Alle akten noodig gemaakt door de afkoopverrichtingen van de hypothecaire schuldvorderingen en de rechtsplegingen waartoe zij kunnen aanleiding geven, de bij artikelen 4 en 6 voorziene overeenkomsten tusschen schuldeischer en schuldenaar en de bij artikel 14 voorziene handelingen zullen vrij zijn van zegel en registratie op het eerste vast recht voorzien bij artikel 68 van de wet van 22 frimaire jaar VII gewijzigd door de nakomende wetten.

Het inschrijvingsrecht is bepaald op 5 frank.

Het salaris van den bewaarder is bepaald op 15 frank voor elk inschrijving.

Het inschrijvingsrecht is vastgesteld op 25 frank en het salaris van den bewaarder op 20 frank.

Geen enkel recht, noch kosten, noch taxe mag worden geëischt of geïnd.

De gedwongen tegedemakingen van vaste goederen, gedaan ten verzoeken van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, of de aankopen gedaan naar luid van artikel 14 en de verkoopen van diezelfde vaste goederen, genieten dezelfde vrijstellingen en dezelfde bedragen van salarissen, eereloonen en rechten.

Art. 16.

De inschrijving van de afkoopakte zal de hypotheek blijven houden voor den in deze akte voorzienen duur van terugbetaling, vermeerderd met een jaar, zonder dat de inschrijving zal behoeven vernieuwd te worden.

Art. 17.

BEHEER EN VERTEGENWOORDIGING TEGENOVER DERDEN.

De Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen is gehecht aan de Hoofdkas voor het Klein Beroepskrediet en door haar beheerd. De artikelen 10, 11, 12, 13, 14, lid I van de wet van 11 Mei 1929 tot regeling van de Hoofdkas voor het Klein Beroepskrediet, zijn op de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen van toepassing.

Art. 18.

De algemeene kosten van de Nationale Instelling voor krediet op Onroerende Goederen zijn alleen te haren laste. Echter, is de Hoofdkas voor het Klein Beroepskrediet gemachtigd haar voorlopige voorschotten te doen tot dekking van de kosten van installatie en van inrichting, alsmede van de algemeene kosten der eerste twee jaren, welke de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen door haar eigen middelen niet zou kunnen bestrijden.

Deze voorschotten zullen, van het vijfde werkjaar af, met breuken van 1/10^e worden terugbetaald.

Van de zuivere winst van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen, zal 10 t. h. worden toegekend aan den Staat. Het saldo zal gestort worden op een bijzondere rekening genaamd : Nationaal Fonds voor Lang Krediet op Onroerende Goederen, dat vrij is van alle tegenwoordige en toekomstige taxes en belastingen.

Art. 19.

Het Nationaal Fonds voor Krediet op Onroerende Goederen zal benuttigd worden om hypothecaire leningen in eersten rang en op langen termijn te bewilligen, bestemd om het aankopen of het bouwen, of de voltooiing van het gebouw, het aankopen of het inrichten van tot beroepsgebruik bestemde gedeelten van vaste goederen mogelijk te maken.

Het maximum van leening mag niet honderd duizend frank per vast goed overschrijden, noch 60 t. h. van de waarde van het aan te koopen of in te richten vast goed. Op de handelingen verricht naar luid van artikel 18, zijn de bepalingen van de artikelen 15 en 16 van toepassing.

Art. 20.

TOEZICHT.

Het Comité van advies ingericht bij de Hoofdkas voor het Klein Beroepskrediet zal als College van Censoren van de Nationale Instelling voor Krediet op Onroerende Goederen fungeren. Het College van Censoren zal ten minste eens om de vijftien dagen vergaderen. Het zal volmacht bezitten voor het toezicht dat het zal uitoefenen volgens een reglement door hem opgemaakt, binnen de maand van de afkondiging van deze wet.

De Censoren mogen worden bijeengeroepen : door den Minister van Financiën, door den Minister van Landbouw en Middenstand, door den Voorzitter van het College van Censoren.

Art. 21.

Alle geschillen omtrent de toepassing van deze wet, in zooverre zij den afkoop van de schuldvorderingen en het verzet tegen den afkoop betreffen, zullen in hoogste instantie worden uitgemaakt door den Voorzitter van de Burgerlijke Rechtbank der plaats waar het vast goed is gelegen.

In geval het geschil gaat over meerdere vaste goederen gelegen in verschillende rechterlijke arrondissementen, zal de Voorzitter der Burgerlijke Rechtbank van de woonplaats van den schuldeische verkozen worden.

Art. 22.

TENUITVOERLEGGING.

Alle vraagpunten betreffende :

1° De bij artikel 2, 2°, voorziene hypothecaire handelingen en de benutting van het Nationaal Fonds voor Krediet op Onroerende Goederen ;

2° De regeling van afkoop der schuldvorderingen ;

3° De rechtspleging in zake verzet van den schuldeischer ;

4° De aflevering van de obligatiën aan den schuldeischer ;

5° De berekening van de jaarlijksche aflossingen ;

6° De akten van afkoop, de uit te geven obligatiën, en hunne terugbetaling en afkoop ;

7° De toepassing van de artikelen 14, 19 en 20 ;

8° Den rentevoet ;

9° De belegging van fondsen bestemd voor de deging der obligatiën, zullen geregeld worden bij Koninklijke besluiten te nemen, in gemeenschappelijk overleg tusschen de Ministers van Financiën, van Landbouw en Middenstand en van Justitie.

Deze Koninklijke besluiten moeten worden bekendgemaakt binnen drie maanden na de afkondiging van deze wet in den «Moniteur belge».

Zij mogen worden gewijzigd door andere Koninklijke besluiten, volgens de noodwendigheden van het hypothecaire krediet.

Eveneens mogen bij bijzondere en met redenen omkleede Koninklijke besluiten worden gewijzigd, het bij littera a), § I van artikel 3 bepaalde cijfer, de bij littera b), § I van artikel 3 vastgestelde datum, de bij § III van artikel 3 aangeduide datum en het bij alinea 2 van artikel 19 voorziene maximum der door het Nationaal Fonds voor Krediet op Onroerende Goederen te bewilligen leningen.

F. VAN ACKERE.
P. WAUWERMANS.
Paul CLERCKX.
G. MICHAUX.
F.-G. BEECKX.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 21 der wet van 25 October 1919, op het beroepskrediet.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

Al de practijns zijn het eens dat een al te beperkt gebruik werd gemaakt van de bepalingen vervat in de artikelen 21 tot 25 van de wet van 25 October 1919 en dat, in dit opzicht, deze teksten niet aan het nagestreefde doel hebben beantwoord.

De reden daarvan ligt in de engheid van hun toepassingsveld.

De toepasselijkheid daarvan moet worden uitgebreid door een aanpassing die, wel te verstaan, binnen de palen van een wijze gematigdheid moet blijven.

Willende in die behoefte voorzien, stellen de Indieners van dit voorstel voor het bij artikel 21 voorzien bedrag van 500 tot 2.500 frank op te voeren.

Van een anderen kant, op het oogenblik dat overal verlaging van gerechtskosten wordt gewenscht voor de geringe geschillen, past het de weldaad van de gunstprocedure uit te breiden tot al de geschillen die mochten rijzen tusschen handelaars, mits de waarde het voorgestelde bedrag van 2.500 frank niet overschrijde. Alleen de schuldverdringen van burgerlijken aard, in den persoon van beide partijen, zouden voortaan van de weldaad der wet uitgesloten zijn.

Binnen deze grenzen zal het voorstel dienstig zijn voor den kleinhandel en de geringe nijverheid en zal het allicht, in de huidige omstandigheden, ingaan op de rechtmatige wenschen vooral van de middenstand.

WETSVOORSTEL

Eenig artikel.

Artikel 21 der wet van 25 October 1919 wordt gewijzigd als volgt :

« De kleinhandelaars en de nijveraars, leverende voor den herverkoop of rechtstreeks voor het gebruik en zonder bepaling van over zekeren tijd verdeelde betalingen, kunnen, voor de facturen die 2.500 frank niet te boven gaan, van den voorzitter der Rechtbank van koophandel, eene cedel bekomen, den schuldenaar bevelende dat hij op een bepaalden datum moet verschijnen voor den voorzitter of voor den rechter welken hij aanwijst. »

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

Vergadering van 11 December 1933

Na een dankwoord van den Voorzitter aan den heer Stafhouder voor zijne aanwezigheid, als blijk van genegenheid aan de Vlaamsche Conferentie, geeft de Voorzitter mededeeling der dankbetuiging vanwege Mevrouw Hillen, voor de genegenheid betoond door de Vl. Conferentie bij het afsterven van onzen betreunden voorzitter Bert Hillen, en verleent hij het woord aan onzen jeugdigen confrater Mter Vaast Craen die na eene studiereis van 15 maanden in 't land der Yankees ons zal spreken over « Een Vlaming in Amerika ». Mter Craen geeft ons dan in eene flinke causerie een helder overzicht van zijne indrukken in de Vereenigde Staten.

Hij onderzoekt eerst op welke wijze de Amerikanen belang stellen in de Europeesche toestanden en steunt vooral op de objectiviteit der Amerikanen wat vooral tot uiting komt in de pers, waardoor het gemis aan objectiviteit bij de Europeesche pers ten eerste opvalt. Daarna onderzoekt spreker het groote onderscheid tusschen de Vereenigde Staten en de Europeesche landen, namelijk op cultureel gebied. De Europeesche landen vormen elk een culturele eenheid. De Vereenigde Staten hoege-naam niet ; het begrip volk is er nog een onbewust gevoel maar als natie hebben zij desniettemin een bewust willen, er bestaat geen Amerikaans volk, maar wel het begrip Natie. Hiermede geeft spreker ons een overzicht der algemeene kenteringen van de Amerikaansche Natie en der grondideën die het kenschetsen.

Er bestaat wel is waar eenheid van taal, maar daartegenover is er een zeer groote verscheidenheid van wereldbeschouwingen. Het Amerikaans volk is conservatief en individualistisch en er bestaat om zoo te zeggen geen syndicalistische geest.

Ook de vrouw speelt er een voorname rol in de opvoeding en heeft zij hieraan te danken dat zij hare politieke rechten heeft afgedwongen. De vrouwelijke studenten vertegenwoordigen zoowat 50 % der mannelijke bevolking van de Universiteiten.

Na eenige beschouwingen over de manier van onderwijzen laat de voordrachtgever zich verder vragen stellen door de aanwezigen over de verschillende punten in betrekking met de voordracht, die dan met de meeste klaarheid door den voordrachtgever worden beantwoord.

Na een woord van dank voor den Voorzitter wordt aan onzen confrater, Meester Vaast Craen hulde gebracht door den heer Stafhouder die zich aansluit bij de woorden door den voorzitter uitgesproken.

Als tweede punt der dagorde wordt met algemeene stemmen het princip der aansluiting der Vl. Conferentie bij de Vereeniging tot bevordering der beschaafde Nederlandsche Omgangstaal goedgekeurd nadat Mter Vancs dit punt had toegelicht en Mter Wittemans een paar opmerkingen had voorgebracht.

Uitgaven van het Rechtskundig Weekblad

PAS VERSCHENEN :

Samensmelting van van Naamlouze Vennootschappen

door

Jozef DE WEERDT

Advokaat te Antwerpen
Professor aan het Hooger handel instituut der Universiteit te Leuven
Voorzitter van den Provinciaal Raad van Antwerpen

met een woord vooraf door

PROSPER THUYSBAERT

Professor aan de Rechtsfaculteit der Universiteit te Leuven.